

BROJ 109

CENA 400 DIN

NINĐA

**KOBNA OTMICA U
PARIZU**

Derek Finegan

KOBNA OTMICA U PARIZU

Derek Finegan
KOBNA OTMICA U PARIZU

Izdavač:
NIP, „DEČJE NOVINE“,
Gornji Milanovac

Za izdavača:
Miroslav Petrović
generalni direktor

Glavni i odgovorni urednik:
Mirjana Šterijeovski

Urednik:
Borivoje Lošić

Lektor:
Mirjana Jakovljević

Korektor:
Nađa Maksimović

© 1992. DEN PRESS

NINĐA 109 – JUN 1992. GODINE

Izdaje NIP „Dečje novine“, Tihomira Matijevića 4, 32300 Gornji Milanovac.
Telefoni: (032) 712-246, lokal 28, uredništvo, (032) 714-250 prodaja i (032)
710 – 529 pretplata. prodaja. Teleks 13731. Broj tekućeg računa kod SDK
u Gornjem Milanovcu: 61320-603-1263. Devizni račun kod Beobanke u
Beogradu: 60811-620-16-257310-03292. Štampa „Litopapir“, Čačak.

Derek Finegan

KOBNA OTMICA U PARIZU

Iako je poslednjim delićem sopstvene volje hteo da skrene pogled s tog lica, sa tih zenica, nije mu uspevalo. Prosto je osećao da postaje sve prikovaniji za taj pogled i da je vazduh oko njega bivao sve ređi. Kao da je počeo da lebdi.

A onda je lepo čuo:

— Gospodine, pa vi uopšte nemate revolver?

Izgovorio je to na lošem francuskom jeziku, međutim ni ta opaska nije vredela Kurtu Kremeru baš ništa.

Opčinjenost je zavladala njegovim telom.

Da li je moguće da u ruci nema revolver? Stari, dobri model »lugera« u nešto modernijoj verziji specijalno pravljenoj za nove potrebe u novom dobu koje je nailazio i čiji je i sam bio.

Štaviše, nije imao snage ni da spusti pogled u pravcu šake. Čak

je počeo i da zaboravlja da li preko ruke ima mantil koji pokriva oružje, osim cevi, ili sve to samo sanja oslonjen o taksu, na uglu Italijanske avenije i Ulice Mouline.

Kurt Kremer je osećao da ga noge izdaju.

A čeličnoplave oči visokog doktora kao da su mu se usecale u svaki mišić...

Kada je avion kompanije »Er Trans« dodirivao točkovima pistu Orlija, na drugom kraju Pariza Kurt Kremer je, zavaljen na zadnjem sedištu taksija, putovao u pravcu Trinaestog kvarta.

Kurt Kremer je bio Nemač, ali sa osam godina odselio se u Salzburg. Roditelji su mu bili

obični službenici, otac bankarski službenik, a majka medicinska sestra dosta zgodna i »pitoma«, pa je veći broj svojih noćnih dežurstava provodila u krevetima lekara nego oko bolesnika. Otac ili za to nije znao, ili nije želeo da zna. No, mladi Kurt je pratio njeno ponašanje, slušao šta sve radi i iznenada počeo da je mrzi. Poslednje noćno dežurstvo Ana Kremer završila je smrskane lobanje. Niko nije mogao da shvati kako i kada se to desilo, ali našli su je razgolićenu u sobi dežurnog lekara kada je on bio u viziti.

Kurt Kremer je šmugnuo u bolnički park, sa osećanjem gađenja prema samom sebi. Na kraju krajeva, nije želeo da je udari tako jalko... Još nije znao da je bila usmrćena, ali radio-talasi brzo šire vesti.

Tih nekoliko dana mirno je dočekao tu vest, odgovarao na glupava pitanja policije, a onda ostavio i oca i Salzburg, na poziv jednog svog vršnjaka da ima lepog posla nešto južnije, levo od Alpa.

Tada još nije znao šta ga čeka, ali nije se kajao.

Taksi je mileo kroz automobilske karavane na Jelisejskim poljima, ali taksista se nije nervirao. Toranj Ajfelove kule propinjao se svojim vrhom prema sivim, uznemirenim oblacima tog popodneva. Poneka sirena,

škripanje točkova i bačena psotka kroz otvorene prozore ispunjavali su vazduh milionskog grada, čija su svetla počela da izranjaju i u tako ranim predvečernjim časovima kao svici zalepljeni za nebo.

Začudo, taksista nije zapodevao razgovor i Kremeru je to godilo.

Veliki »luger« ispod miške skoro i da nije osećao. Toliko je bio naviknut na njegov oblik da mu je smetalo tek kada bi ga se oslobađao preko noći u hotelskoj sobi ili nekom sličnom krevetu ako bi ga popunjavala neka sisata goropadnica s jezikom od pola milje.

Kurt Kremer je imao oko četrdeset godina. Lice mu je izgledalo mladoliko, s malim podvoljkom, mesnatim usnama i očima koje su pokrivali cvikeri sa zlatnim okvirom. Kosa na temenu bila mu je proređena, ali ju je zato obilato »puštao« sa strane da izrasta i pada preko ušiju skoro do okovratnika košulje. Bio je dovoljno širok u ramenima i čvrst na nogama da bi se bavio poslom kojim se bavio. I to sa prilično uspeha i dosta poverenja organizacije kojoj je pripadao.

Aerodrom Orli napuštao je visok, snažan čovek preplanulog lica, čeličnoplavih očiju, kratke kose u savršeno skrojenom odelu Iv Sen Lorana. U ruci je imao

pljosnatu, elegantnu tašnu »Samsonajt« sive boje, a koraćao je gipko poput gazele. A na drugoj strani, Kurt Kremer je taksijem napuštao Bulevar Por Roajal i skretao u Aveniju Goblen. Da bi izbegao gužvu, taksista je upravio vozilo prema Skveru Rene le Gal kako bi manjim ulicama bez gustog saobraćaja izbio na Ulicu Vandrezan... a posle je sve bilo lako.

Iz unutrašnjeg džepa kaputa izvukao je sliku da bi je još jednom malo proučio.

Lice čoveka na njoj bilo je malo mutnije, verovatno snimljeno i zumirano sa veće udaljenosti. Pošto je fotos bio crno-beli, nije mu predložena tačna boja očiju, ali sve ostalo bilo je lako prepoznatljivo: kratka crna kosa, snažne kosti lica, širok vrat koji se, verovatno, produžavao u mišićavo telo i širok osmeh čoveka kome su strane crne misli. Bilo je to lice koje zrači. A naočari sa širokim tamnim okvirima davale su mu još dublji trag inteligencije.

Okrenuo je drugu stranu i ponovo pročitao tačnu adresu.

Zatim je sliku vratio u džep.

Skinuo je naočari i brisao ih maramicom. Taksista je nekoliko puta osmatrao svog putnika na retrovizoru, ali činilo se da nema volju za bilo kakvim razgovorom. Možda ga je »nešto« na licu Kurta Kremera opomi-

njalo da drži jezik za zubima i gleda svoja posla. Čak je i radio utišao.

Najzad je našao mesto da se parkira.

— Stigli smo, msje! — rekao je.

Kurt pogleda u taksimetar i nemačkom preciznošću odbroji tačan iznos. Ni pola franka više. Izašao je iz vozila bez reči i pogledao okolne zgrade, dok je taksista davao gas ka Ulici Tolbijak.

Zgrada koju je pažljivo osmotrio bila je oniska dvospratnica sa visokom metalnom ogradom i dvorišnim rastinjem, u čijoj se sredini nalazila fontana sa vodoskokom iz jedne gipsane zmije. Jedna mermerna staza vodila je ka ulaznim vratima, dok je druga, šira, bila prostrta do garažnih vrata. Bila je to, najzad, ulica sastavljena od lepih, naizgled starinskih kuća sa tamnim crepom, sa izgraviranim zidnim ivicama, lozom po strani i velikim električnim fenjerom nad ulaznim vratima.

Kurt Kremer se osvrte. Preko puta nalazio se neki omanji bistro. Zgodno mesto za osmatranje kuće. Pisalo je samo »Bistro M«; dva velika izloga kroz koja je video nekoliko stolova i gomilu stešnjenih stolica, kao u kakvom blagom ali simpatičnom neredu. Iskošen krov nad-

nosio se nad dva balkona iza kojih su verovatno bile sobice. Da li su pripadale vlasniku, ili su služile za izdavanje, to je tek trebalo da otkrije. U svakom slučaju, rečeno mu je da ne žuri, i da ne pravi greške.

Ali... Kurt Kremer nije voleo ni Francusku, ni Francuze.

S mukom je izgovarao njihove rskave reči i trudio se da mu mimika bude glavna konverzacija.

Svoj kišni, tamnoplavi mantil prebacio je preko ruke i ušao u bistro. Nije privukao neku veliku pažnju osim dva-tri spontana pogleda kada je zvonce iznad vrata uvek oglašavalo dolazak ili izlazak gostiju. Veliki šank bio je načičkan bocama, posudama sa sendvičima i salatama poklopljenim ogromnim providnim poklopcima od plastike. Mada raznobojna svetla ni su se, izgleda, gasila ni danju ni noću.

Izabrao je sto odakle je imao pogled na kuću preko puta. To mu je trebalo za početak.

Gojazni gostioničar krpom je mahnio po stolu da odagna nevidljivu prašinu i nasmešio se isto tako kao da je na stolci sedeo orangutan ili nosorog.

— Gospodine?

— Kafu.

Gostioničar je krenuo prema šanku, ali ga Kurt zadržao rukom.

— Može... tost?

— Da? Ako volite pivo, kuća časti.

— Ne. Samo kafu.

Čovek slegnu ramenima i uda lji se.

Suton je padao kao tamni plaišt.

Zgrada sa koje Kurt Kremer nije odvajao oči, oživela je tek kada su se upalila svetla iza velikog prozora sa teškim zavesama.

Niko nije izašao iz kuće.

Niko nije ni ušao.

Kurt je popio treću kafu. Oko njega su se smenjivali gosti, ali za njegovim stolom niko ne traži stolicu. Kao da ih je odbijalo društvo neobičnog momka sa cvikerima zlatnog okvira i pepeljarom punom opušaka.

Možda je zadatak izgledao lak, ali Kremer nije želeo da omane zbog bilo kakve sitnice. Sve što je trebalo da uradi, bilo je da sačeka trenutak da slavni doktor Pol Paskal najzad izađe iz svog brloga, a on da ga ščepa. Trebalo je da bude spreman taksi, sa vozačem koji ništa ne pita ako mu tutne pet hiljada franaka pod nos... a onda pravac aerodrom.

Doktor je imao šansu da bira: da mirno otputuje sa njim i ostane živ — ili da ostane mrtav u Parizu sa prikačenom vizit-kartom »Panzer—Kreuz«

(Oklopni krst). Šta će da odluči msje Paskal, to će uskoro saznati. Što se njega tiče, on je bio spreman za obe solucije.

Pošto je otvorio novu kutiju »Memfisa«, Kurt Kremer je najzad osetio da je prisustvo gostioničara postajalo sve očiglednije i sve nametljivije. No, u bilo kojoj situaciji Nemač bi mu pokazao zube, ali ovde je morao da ostane miran, pribran i, po mogućstvu, ljubazan. Kao pravi radoznali turista koji hoće da zaviri u svaki budžak francuske prestonice. Da bi to i potvrdio, počeo je da baca pogled prema kratkim suknjicama »dama« koje su ulazile i izlazile, u tesnim prugastim majicama i utegnutim strukovima. Neki su se zadržavale nakratko, popile piće sa novim ili starim poznanicima, a potom izlazile napolje ili uzanim stepenicama sa strane odlazile u potkrovlje.

Kurt Kremer skide naočari, obriše ih maramicom, a onda zagladi kosu sa strane. Gostioničar je stajao malo dalje, u iščekivanju nekog znaka.

Nemač ispruži kažiprst.

— Msje?

— Treba mi soba — rekao je Kremer.

— Za sat? Dva?

— Za noć... ili dve noći.

Čovek se uspravi kao da ne veruje svojim ušima.

— Msje, ovo nije hotel — za treptao je, razočanan što stranac nije shvatio gde se nalazi. — Možete zakupiti sobu na sat ili dva... možete zakupiti i damu... ali za noć?

— Koliko?

— Msje?

— Koliko za noć?

— Pa...

Možda bi čovek i nastavio da oteže razgovor i da se pogađa, ali svežanj velikih, žućkastozelenih novčanica kao da mu preseče dah.

Pošto je video da vlasnik bistroa nema ništa protiv ovoj sumi, dodao je još jednu novčanicu.

— Za šampanjac i dve čaše — rekao je.

— O, da, gospodine... Dve čaše?

— Donesite u sobu — prekid ga Nemač. — I onu damu — pokaza na jednu prsatu plavušu koja se muvala oko automata za igru, odbrojavajući još pet novčanica.

Gostioničar se skoro pokloni do same ivice stola.

— Tereza će odmah doći — rekao je.

Devojka je čula da neko izgovara njeno ime i okrenula se u pravcu stola za kojim su bili Kremer i gostioničar. Odmerila je gosta jednim kratkim pogledom, ali nije se osmehnula. Bio je to siguran znak da Nemač

nećim odbija sve oko sebe, uprkos svom dečaćkom licu i lepuš kastim crtama.

Dok je ispijao četvrtu kafu, do Kremera su dolazili odlomci dijaloga između Tereze i vlasnika bistroa. Izgledalo je da devojka nema nameru da mu se pridruži, ali da je gostioničarevo insistiranje bilo mnogo jače od njenog odupiranja.

— ... ili nađi drugi rejon za sebe! — oštro je pripremio čovek.

Devojka se podboči; između obrva ukaza se tanka crta, a pune usne se skupiše u grudvu ne moćnog besa.

— Ucenjuješ me, Morise? — rekla je.

— Covek je dobro platio — napomenu gostioničar. — Trosruko više od ostalih. Šta mu fali?

— Ne znam — slegnu ramenima Tereza. — Imam utisak da će pucati na mene čim uđem tamo.

— Ne lupetaj, mala! — odseče gostioničar. — Kad bi manje zatezala majicu na sisama, možda bi mu neka druga pala u oči, a?

— Šta fali mojim sisama?

— Ništa. Zato je i platio...

Ona prevrnu očima, predajući se.

Kremer ćutke prođe pored njih, sa velikim ključem od sobe u rukama, koji mu je u me-

đuvremenu tutnuo Moris. Lično, nije mario za ono što ga trenutno okružuje. Želeo je baš taj sobičak odakle je mogao mirnije i komotnije da osmatra doktorevu kuću. Da ne bi pobudio sumnju, trebalo mu je za tu noć neko »pokriće«. A za tako nešto najbolja je žena. Laka žena i po starom nemačkom ukusu da ima velike, hlebnate grudi sa ogromnim bradavicama. A takve bradavice nazirao je ispod majice devojke u bistrou.

Soba je bila mala, prilično čista, s bračnim krevetom, ormarom, sa dva noćna stočića i dve lampe. Jedna vrata vodila su u kupatilo. Temenom je skoro dodirivao tavanicu od lamperija. U uglu se nalazio omlen pisaci sto sa dve fioke. Jedna stolica i telefon.

Kurt baci mantil preko stolice i upali lampu kraj uzglavlja. Razmakao je zavese i pogledao napolje. Da, cela kuća Pola Paskala bila mu je kao na dlanu. Očito, čovek na takvom glasu nije mario za luksuz. Video je onaj osvetljen prozor i deo prostorije krcat knjigama. I blago lelujanje neke senke.

Zatim je neko zakucao na vrata.

— Da?

Devojka je ušla, sada već slabodnija. Tipičan izraz cure koja se prilagođava svemu, pa i čudnim mušterijama, ako je to

dobro plaćeno. Dok je ulazila, korak po korak, vrhovima prstiju desne ruke doticala je ormar, deo zida, ivicu kreveta, slična mački koja kruži oko plena a ne zna sa koje strane da ga dogradi.

S tom razlikom što Nemač nije bio plen. Pre bi se reklo da je obrnuto.

On skide sako sa sebe i olabavi kravatu.

Ponovo kucanje odjednom uz nemiri Terezu. Prosto je ciknula i ustuknula, ne nadajući se da bi još neko mogao da uđe. Ali, to je bio gostioničar sa šampanjcem.

Uputio je značajan pogled prema devojci i bez reči se povukao.

— Da naspem? — upitala je ona.

— Da.

— Ja sam Tereza — nastavila je, dolivajući vino tako da obe čaše budu napunjene do iste crte.

Međutim, stranac se nije predstavio.

— Englez? Nemač? — nastavljala je devojka, ali sve to kao da se odbijalo od Kremera. Nje no samopouzdanje opet je počelo da splašnja i da se uvlači nelagodnost, koju nije umela da objasni, ali ju je osećala đavolski snažno.

— Zašto misliš da sam Nemač? — upita je on iznenada.

— Ne znam... tako.

— Ne sviđam ti se?

— Ne — priznala je, mada sa oklevanjem.

— Lepo što si iskrena — kazao je Kremer i srknuo malo iz čaše. — Skinu se.

Pošto je skinula suknjicu i ostala samo u čipkanim gaćicama, tek tada je ugledala revolver u kožnoj futroli i sa kaiševima kojim se vešao za rame. Pokušala je da ne misli na to, ali pogled nije mogao da izdrži a da se ne vrati na mesto gde je Kremer ostavio »luger«.

Međutim, više ga nije bilo tamo.

Osetila je njegovu ruku na svojim prstima. Njegov nokat zagrebao je po tkanini na mestu gde je bila bradavica. Očigledno da mu je to bila slaba »strana«, taj čvorčić na vrhu dojke pred kojima su klecala kolena i jakima i slabaćnima. Bila je spremna na sve: na uzbuđenje, dahtanje, na divljačko bacanje na krevet, na urlik, na gnječenje i balavljenje. Sve je to već osetila na svojoj koži i sve je bila ravnodušnija.

— Rekao sam da se skineš — čula je njegov prigušen glas, ali bez strasti. Bio je to hladan, bezličan zvuk reči.

Odbacila je majicu a onda i gaćice.

Ostala je nepokretna, čudno nemoćna da povede »igru«. I

dok je premišljala i predviđala njegov sledeći pokret, iznenadio ju je stravičnim šamarom. Nije uspela ni krik da izusti, ali bila je svesna da leti kroz vazduh i pada na krevet kao sa trećeg sprata bačena.

Zalboela su je usta, zubi, desni, pod jezikom se počela skupljati slankasta tečnost.

Kada je otvorila oči, videla je cev revolvera. Vrh se naslanjao prvo među njenim obrvama a onda se spustio pod grlo.

— Nemojte da me... — zadržala je.

— Umukni! — zarežao je Kremer i slobodnom šakom otkopčao pantalone. — Ne vadi iz usta dok me kažem!

Mislila je da večnost traje, da su joj nepci utrnuli do iznemoglosti dok je nije šćepao za kosu i povukao natrag. Onda joj je grubo rastavio noge, šireći ih sve više i sve žešće, preteći revolverom kao mačem koji svakog časa preti da zaseće u vene i okonča život.

— Nisi ti Tereza — promumlao je nekoliko puta oznojenog lica. — Ti si Ana... Ana Kremer, prokleta kurva...

— Ja... ja...

— Reci da si Ana! — urlao je Nemač.

— Jesam... Ja sam Ana... — skoro je padala u nesvest od straha devojka.

— Neka si prokleta!

On joj podiže noge još više uvis i zari se u nju svom žestinom. Trenutan bol tog prodiranja kao da ju je vratio u stvarnost. I dok se on svim silama trudio da joj zada bol, ona je osećala da joj se sve to dopada. Zanet nekim svojim dalekim mislima i prošlošću, Kurt Kremer je lomio devojku pod sobom nesvestan da je time dovodi do vrhunca i do kraja. Široki osmeh zadovoljstva razli vao se devojčinim licem dok su je trzaji uništavali i dve šake, kao kandže, halapljivo prevrtale dojke u želji da ih smanje ili unakaze.

Zatim je klonuo, ispustivši urlik.

Ostali su tako slepljeni nekoliko časaka. Ona nije imala ni snage ni želje da ga podseti da je svom težinom na njoj i da joj više ništa ne može.

Onda se uspravio; lice mu je dobilo malopredajni tvrd, odbojan izraz. Vratio se pod svoju kožu kao da ništa nije bilo između njih. Iskapio je čašu šampanjca do kraja, stegao kravatu i vratio »luger« u fućolu.

— Sad napolje! — kratko je rekao.

Nije očekivala zahvalnost, ali nije bila iznenađena ni ovakvim ponašanjem. I dalje smeškajući se, Tereza je njišući kukovima napustila prostoriju.

Prišao je ogledalu i ostao ne koliko časaka ispred, proučavajući svoje lice. Bio je zadovoljan što na njemu nije razaznao ni tračak uzbuđenja. Sve je i nadalje pripadalo samo njemu i onome čemu se posvetio.

Na kući koju je osmatrao gorelo je svetlo samo iza šalone jednog prozora. To mora da je bila doktorova radna soba. A dole, koliko je zapazio za ovo kratko vreme, nije bilo posebnog obezbeđenja osim jedne danske »døge« i, verovatno, elektronskih snopova koji su opasivali zid i oglašavali se čak i ako bi neka ptica u niskom letu zalutala u taj prostor.

No, doktor jednom mora da izađe napolje.

* * *

Kurt Kremer nije želeo ništa da prepusti slučaju.

Ustao je u samu zoru, dok su napolju tek počele da se dižu roletne sa radnji i bistroa; dobavljači peciva i pića ostavljali su svoje narudžbe ispred vrata ili sa vlasnicima izmenjivali pokojnu reč. Nebo nad Parizom bilo je mutno.

Vlasnici parkiranih automobila ulazili su u svoje »pežoe« i »sitroene« i dodavali gas. Odlazili su, a na njihova mesta dola-

zili drugi kao da su iz prikrajka čekali samo da mesta budu oslobođena. Kremer je s prezirom konstatovao da su Francuzi glup i sebičan narod, čim se drže svojih limenih konzervi, a ne »mercedesa«.

S mantilom prebačenim preko ruke, zauzeo je mesto na uglu, preko puta osmatrane zgrade. Nije verovao da će slavni doktor izaći tako rano, s obzirom da je radio do duboko u noć, ali njegovo je bilo da pazi. Ako bude krenuo kolima prema centru, lako će ga pratiti taksi-jem, bar je njih bilo okolo kao muva; neki su stajali i čekali mušterije, a mnogi su prolazili iz svih pravaca u sve pravce, trubeći na nepažljive kolege ili zamišljene pešake.

— Majn Got! — skoro je glasno povikao Kremer.

Tome se zaista nije nadao. Da li ga oči varaju? Ili ne...? Ipak, preko puta kuće doktora Pola Paskala, pored kioska gde su se prodavale novine, časopisi, cigarete i slične sitnice, stajao je niko drugi nego doktor!

Kako je izašao? I kada? Zavukao je ruku u džep i izvukao fotografiju. Sve se slagalo: visina, crte lica, boja kose... Sve osim naočara. Ali, to nije bio razlog da ne poveruje sopstvenim očima: doktor Pol Paskal, koga je trebalo neutralisati po specijalnom nalogu svoje orga-

nizacije, stajao je i prelistavao neki časopis.

To je bila prilika koju je samo mogao da priželjkuje. .

Okrenuo se oko sebe. Ništa posebno na ulici, ljudi uvek negde žure i svako uglavnom gleda svoja posla i razmišlja o svojim brigama. Pokrio je mantilom grudi dok je izvlačio revolver ispod pazuha. A onda je preko šake spustio mantil tako da je samo cev bila slobodna. Prešao je ulicu naizgled mirno, da ne bi privukao pažnju nekim nepromišljenim gestom. A što je najvažnije, sve mu je išlo za rukom. Čak se i jedan taksi približavao, pa je Kremer podigao ruku i zaustavio ga uz sam ivičnjak. Za volanom je bio »obojeni«, momak crne, sjajne, presijavajuće kože i zuba koji su se beleli na licu kao kriška najbeljeg sira u tami.

Kremer nije imao vremena da bila taksiste po boji kože. Čovek za volanom ga je gledao bez reči, očekujući verovatno neki znak ili adresu. No, Kremer je na veoma lošem francuskom izgovorio samo nekoliko reči:

— Tu čekaj... I ništa ne govoriš.

— Sat otkucava — odgovorio je taksista — a ja sam nem kao riba u Seni, msje!

— Gledaj samo napred — poruči mu Kremer.

Čamac slegnu ramenima.

Kurt Kremer se dugim koracima uputi prema visokom, atletski građenom čoveku za koga je čvrsto verovao da je doktor Paskal. Sve je upućivalo na to: opis, lik prema fotografiji, zgrada ispred koje je stajao, boja kose, stas... a to što je takoratio da pregleda novine bila je njegova stvar navike. Mogao je i na glavi da dubi, i to je bila njegova stvar. Ono što je za Nemca bilo najbitnije — bila je činjenica da se nalazio tako blizu čoveka o kome je reč da ga je mogao dotaći prstom.

Čovek je najzad sklopio časopis, presavio ga i gurnuo u »Samsonajt« tašnu sive boje. Bravica je škljocnula i posle toga sledovao je samo pokret da se krene na jednu stranu. A strana na koju je pošao bila je blokirana čovekom visokog čela i sa cvikerima zlatnog okvira.

Kremer je tek tada zapazio da čovek ima čeličnoplave oči, s kojima mu se usecao u mozak jače i oštrije od svake izgovorene reči.

— Samo mirno, doktore Paskal — rekao je tiho Nemac i pomerio šaku pod mantilom dovoljno uverljivo da pogled na nju otkrije sablasnu pretnju u obliku revolverске cevi.

Visok i čovek ga je posmatrao kao da ne shvata dobro.

— Imam revolver uperen u vas — nastavio je Kremer da loše izgovara francuski. — Poći ćete sa mnom mirno do tak-sija. Razumete?

— Zašto? — odjednom je upi tao čovek.

— Zato što morate — odgovorio je Nemač. — Ili ste mrtvi ovde... Sada!

Kremer je pokušao da »ski-ne« svoj pogled sa doktorovih prodornih očiju, ali je na svoj užas shvatio da mu to ne uspeva. Odjednom je osetio da ostaje prikovan za te oči i da oko njega prestaju svi pokreti, da se utišavaju glasovi, da mu noge postaju teške kao olovo, a stopala kao da utanjaju u asfalt. Zatim bi isto tako naglo promenio položaj i pitao se da li to njegovo telo lebdi u vazduhu ili ga je sam davo uzeo pod svoje. Kurt Kremer nije bio čovek lakih živaca i teško ga je bilo izbaciti iz ravnoteže. Međutim, sada je naprosto osećao da popušta pred nečim nepoznatim.

Ipak je lepo čuo doktorove reči:

— Gospodine, pa vi uopšte nemate revolver!

Zateturao se i uspeo samo da se osloni o taksi koji nije prestajao da radi i otkucava franke. Crni vozač je doslovno gledao ispred sebe. Da se samo malo okrenuo, video bi kako njegov

klijent gubi boju, kako mu se telo koči, a pogled prikovan za visokog gospodina postaje sve staklastiji.

Visoki, atletski građen čovek spustio je šaku na Kremerov vrat. Bio je to naizgled spontan, prijateljski gest. Međutim, palac i kažiprst pronašli su ono osetljivo mesto za koje zna mali, veoma mali broj ljudi. Živac koji zaustavlja doliv jednog dela krvotoka u mozak, parališe mu kontrolu nad mišićima i refleksima i bukvalno ga primorava da samo sluša. Da ne reaguje.

Mozak nije time prestajao da funkcioniše, ali, ako je mogao da registruje neka zapažanja, isto tako je lako podpadao pod uticaj onoga koji mu je kroz zenice slao snažne signale i potčinjavao sebi. Bila je to hipnoza koju Nemač nije očekivao, ali kojoj se vraški snažno, mada neubedljivo, opirao.

Ruka sa njegovog vrata nije se pomerila ni za dlaku. Osetio je da ga obliiva znoj, ali da nema snage da nauči bilo šta kako bi se odbranio od tih očiju koje ga hvataju kao u paukovu mrežu i uništavaju mu delić po delić organizma.

— Kako se zovete, gospodine? — pitao je tiho doktor, dok su mu se krajevi usana osmehivali, a oči sipale munje.

— Ja... Kremer... Kurt...
— promućao je Nemać.

Poslednjim ostatkom sopstvene svesti zaključio je da doktor s njim uopšte ne razgovara francuski, već na tečnom nemačkom jeziku!

Nemoguće!

Samo kada bi sklonio šaku sa vrata, grozničavo se opirao sin bankarskog službenika i medicinske sestre. Odjednom mu je samo to smetalo i pritiskalo ga; odjednom je ZNAO da bi mu to donelo pravo, istinsko olakšanje i da bi oko njega sve postalo čistije, bistrije, svetlije...

Ali, nije vredelo.

— Prijaće ti vožnja, prijatelju — skoro nežno mu je dobio doktor i otvorio vrata tak-sija.

Kremer automatski zakorači unutra, uzalud se nadajući da će mu vrat biti oslobođen neželjenog dodira. Doktor je seo pored njega dovoljno blizu da ga kontroliše i da ga čuje čak i kada šapuće.

Nonšalantno mu je uzeo »lunger« iz šake i spustio na sedište pored sebe. Kremer je ukočenog vrata zurio ispred sebe čela orošenog znojem. Taksista je s vremena na vreme pogledao u svoj retrovizor, ali se nije usuđivao da zapodene razgovor.

— Msje — najizad se promeškoltio na svom sedištu — kuda da vozim?

— Groblje — odgovorio je ovaj.

— Koje groblje, msje? U Parizu ima groblja oko...

— Prvo groblje — prekiide ga doktor. — I gledaj pravo.

— Kako vi kažete, msje.

Okrenut licem prema svojoj nesuđenoj žrtvi, Kurt Kremer više nije gospodario sobom. Sve ispred njega bilo je pretvoreno u prodorne, čeličnoplave oči, a njegova čula samo su osluškivala reči. Reči koje kao da su dolazile iz ogromnih daljina i bile usmerene samo prema njemu.

— Znaš ko sam ja? — upitao je čovek mirnim ali razorno jasnim glasom.

— Znam... Doktor Pol Paskal...

— Šta je trebalo da mi uradiš?

— Da vas... odvedem... pre nego što odete u Salcbung...

— Šta tamo radim?

— Predavanje... Puno ljudi... Teže za naš posao...

Ako se u početku Nemać otimao potčinjavanju svoje volje, sada je izgledalo da više nema snage. Ali je, opet, s druge strane, gulbio snagu i malaksavao.

— Gde ja stanujem? — nastavi čovek sa svojim sugestivnim pitanjima.

— Kuća na uglu... Ograda i vodoskok... Pas...

— Ko si ti?

— Kurt Kremer... »Panzer-Kreuz«... Svet mora da čuje za nas... Novi poredak... —
— olako je izgovarao Nemač, očito sve dublje zapadajući u depresiju. Kada je izgledalo da će sasvim klonuti, doktor je pojačavao pritisak svoja dva prsta na njegovom vratu i ponovo ga vraćao u život.

— Koliko vas ima?

— Mnogo... — stenjao je Kremer. — Sve nas je više, svu da nas ima... Jaki smo... Najjači...

— Govori još!

— Ja... Kada objavimo svestu koga smo sve oteli... i pripremili za likvidaciju... Svet će nas poštovati... Mi smo novi Rajh...

— Još!

Ali, Kremerova glava klonu na prsa. Oči su mu bile otvorene, ali pogled prazan. Pri novom pritisku, njegova glava napravi kratak trzaj, podiže se —
— i ništa više.

— Msje — javi se tamnoputi taksista pokazujući desno od sebe.

Doktor se okreće. Prolazili su pored čempresa i »žive« zelene ograde odakle se prostirao kompleks terena sa nadgrobnim obeležjima i gustim borovim granama. Velike, raskošne kapele sa pošljunčenim stazama i grotesknim kapijama na ogradama, davali su utisak da se čovek na-

lazi u parku, a ne među pokojnicima.

— Zaustavi bilo gde — obrati se doktor taksisti — a onda napravi krug i dodi na isto mesto.

— Ali...

Dalje nije imalo smisla govoriti, jer mu se pred nosom našla velika, krupna novčanica i sve objasnila. Širok osmejak zamenio je sva moguća pitanja i nagadanja.

Dok se taksi udaljavao uzanom stazom, doktor povede Nemca prema grobljanskom zelenilu.

Tek kada se našao na mestu gde nije bio izložen pogledima retkih posetilaca u crnini, doktor skloni ruku sa Kremerovog vrata. Čovek se zatetura i uzdah olakšanja mu izbi iz grudnog koša; pošto je uspeo da se održi na nogama, već jasnijim pogledom pogledao je oko sebe. Bilo mu je očigledno teško da shvati gde se odjednom našao. Misli su mu se vrtoglavo vraćale od trenutka kada je stao ispred ovog čoveka sa uperenim revolverom, a da posle toga nije znao više ništa.

Čovek Kremerovog kova brzo se prilagođavao situaciji. A nalazio se u neobjašnjivoj situaciji, ne baš prijatnoj po njega. Najpre, nije imao više »luger« kod sebe, a čovek koji je stajao preko puta njega bio je odjed-

nom nesrazmerno visok, snažan i nedokučiv. Tišina oko njih delovala je sablasno uprkos danu koji se probijao kroz granje i senke kapela i spomenika. Sigurnost u sebe, kojom se ponosio kao da ju je imao od rođenja, splasnula je do te mere da se osetio đavolski usamljen i nemoćan.

— Gde sam to...? — promumlao je Kremer, nameštajući zlatni okvir svojih naočara. Možda je pitanje bilo glupavo, ali bilo je na mestu. On stvarno nije znao gde je i, što je najvažnije, otkud tu.

Onda je napravio dva koraka natrag, kao grogirani bokser koji se povlači i traži svoj ugao spasa.

— Šta ste mi to uradili? — pitao je, pipajući po delovima svog kaputa kao da traži ono blagosloveno ispupčenje od oružja, s kojim je bio uvek bezbedan i hrabar.

— Malo smo razgovarali — dobacio je doktor minnim glasom.

— O čemu? — nabra čelo Kremer. Polako je dolazio do zaključka da se neko vreme nalazio u stanju kada se nije kontrolisao, a plašio se bilo čega što bi mogao da kaže a da mu se oprostimo tamo, odakle su ga poslali.

— O čemu? — ponovio je.

— O svačemu — reče doktor.

Više nije bio siguran ni da je u pitanju čovek koga je tražio. Kao da se u to telo uselio neki demon, s kojim nije želeo da ima posla a, eto, imao je.

— O čemu?

— O tebi... O Salzburgu... O Pandirnom krstu, ako se tako zove tvoje gnezdo?

— Nemoguće! — skoro je zaurao Kremer.

— Sve je moguće ako ja to hoću — odgovorio je ovaj. — Možda si zato da nastavimo razgovor? Sa malo više detalja?

Kremerovo čelo se ponovo orosilo znojem.

Povukao se još više, sve do stabla velikog bora i tu zastao. Rukom se mašio za unutrašnji džep, iz navike, međutim »lunger« je bio neznano gde, samo ne kod njega. Procenjivao je svoje šanse: golim rukama nije imao prilike da likvidira opasnog protivnika, a da pobegne i vrati se neobavljenog zadatka pred svog »firera« bilo je kao smrtna kazna.

Mašio se ponovo rukom za džep. Ovog puta nije tražio oružje. Izvukao je šaku sa malom, belom pilulom. Grozničavo ju je prineo ustima i ubacio.

Doktor se u dva skoka našao pred njim, s namerom da ga spreči. No, bilo je prekasno. Možda u deliću sekunda prekasno. Kurt Kremer se srozao na travu u grčevima.

— Lepo — procedio je doktor ravnodušno. — Svako umire kako hoće. Neko će ti valjda sklopiti oči, Kurte?

I okrenu se. Taksi je dolazio tačno na vreme.

* *

*

Dugokosi, plavokosi tinejdžer za volanom »poršea« upravo je samo malo pritisnuo kočnicu da bi ušao u krivinu, a onda dao pun gas, kada je krajičkom levog oka opazio neku senku. Nehotice je okrenuo glavu i skoro poželeo da zakoči i baci se na pod. Jer, s njegove leve strane, zaklanjajući svetla noći i ulice ispred usijanih bistroa, jedna ogromna silueta čoveka napravila je ogroman skok prema njemu. Činilo mu se da iskoračena noga putuje kroz prostor i vreme tako dugo i tako moćno da je mogla svakog delića sekunde da mu zdrobi mozak. Stopalo čoveka vinulo se kroz vazduh, odlepljujući se sa izglačenog uličnog asfalta takvom lakoćom da oči ne veruju. Stopalo se, međutim, nije sručilo na staklo »poršea«. Produžilo je put prema krovu, dotaklo ga s lakoćom gazele, a onda je tela nestalo i zavladao je muk u ušima.

Momčić je pritisnuo pedalu i gume su stravično zaškripale. Jedan trenutak ostao je skamenjen na sedištu, a potom otvorio vrata i izašao napolje, tražeći pogledom ludaka koji je skočio na krov, a odatle ko zna gde. Uzalud je tražio neko telo na pločniku ili na ogradi. Sve je bilo mirno. Niko se osim nje ga nije uzbudivao, niko nije zastao, niko nije gledao na stranu kuda je on upravljao pogleda.

— Mora da sam lud — prommljao je momak i seo natrag u svoje sedište.

Za to vreme, preskočivši visoku metalnu ogradu i mogući snop infracrvenih zraka koji aktiviraju alarm, visoki čovek kratke kose, čeličnoplavih očiju i građe atleta nekoliko sekundi ostao je u pognutom položaju i osluškivao. Deo zelenog rastinja zaklanjao je pogled na dvospratnicu, ali se videla fontana i čuo šum vodoskoka.

Lesli Eldridž, američki ninja, ispravi se i zateže malo ramena. Nije verovao da je prošao sve prepreke. Kurt Kremer je pomenio psa. A pas koji čuva ovakvu zgradu i ovakvu ličnost, sigurno nije pudlica. Njegova izoštrana čula osetila su njegovo prisustvo u blizini.

Haragei!

Pas koji se tu nalazio nije lajao, nije ni režao. Znao je da

ga već vidi i čeka. Ali, ninda je bio okretaniji od svakog stvora na četini moge i bolje je video nego mačka u tami. A njuška, uzana, s belom belegom sa strane, iskeženih oširih zuba visoko dignute glave odmeravala je vreme za skok.

Lesli zavuče ruku pod kaput i sa unutrašnje strane kaiša napipa jedan od skrivenih šurikena.

Svetle pseće zenice kao da su jače blesnule, a to nije izmaklo Leslijevom oku. Nije morao da vidi, ali znao je sasvim sigurno da mu se kroz zube sliva pljuvačka i bale, koje isplivavaju ispod jezika i kidišu na meso i kosti koje mu se nađu na putu.

Tamna telesina životinje očesa ivicu zelene ograde i kremu napred.

Lesli sačeka dovoljno dugo da proceni kada se danskoj dogi prednje šape vinuše u smrtonosnom skoku. Njegova ruka se ispruži kao oprugom izbačena, vazduhom prolete zvuk sličan letu ose i šiljati, zatrovani vrhovi šurikena zabiše se u vrat životinje takvom silinom da se ona zakoprca skoro u vazduhu i pade na prednje noge. Nekoliko sekundi je, režeći, pokušavala da iz sebe istera taj iznenađni, prokleti bol, ali sve se završilo samo na pokušaju.

Poslednji trzaj šapama i onda je sve utihnulo. Samo je s

druge strane ograde tekao život ulice.

Lesli se uputi ulaznim vratima. Začudo, bila su otvorena. Vlasnik se, verovatno, osećao potpuno sigurnim kada je imao obezbeđenje oko cele ograde i psa s kojim se običan smrtnik nije mogao nositi čak ni kada je naoružan.

Stepenište je, iz prostranog hola, vodilo na sprat. Mirisalo je na papir, na ustajalost i sveće. Ogromne police sa knjigama ispunjavale su ceo jedan zid, a velika staklena vrata vodila su najverovatnije na terasu s druge strane, odakle se pogled pružao prema pošumljenom delu nekog imanja.

Kuća verovatno nije imala u ovo doba nikoga od posluge. Trebalo je sada samo otkriti tračak nekog svetla. A taj tračak prostirao se ispod jednih vrata kao osvetljeni žilet.

Lesli zastade ispred vrata. Iznutra se ništa posebno nije čulo, ni tiha muzika, ni kucanje pisace mašine, ni razgovor ako ih je bilo više. On zakuca nekoliko puta. Šum nekih hartija dopre do njega, a onda i poznato pomeranje stolice.

— Ko je to? — čuo se iznutra glas. Po njegovoj boji, osetio je i uznemirenje i zaprepašćenje.

— Otvorite, msje, moramo da razgovaramo.

— Ko ste vi? Kako ste ušli?

— Snašao sam se.

— Ne otvaram nikome — opet će glas, ali sada malo odlučnije. — Zvaću žandarmeriju...

»To već ne bi bilo dobro«, pomisli ninda.

On se malo povi unatrag i ispruži nogu. Malo iskrenuto stopalo, da spoljnom ivicom okrenutom napred, sručilo se na drvenu podlogu oko metalne brave. Snažan udarac, prasak, i vrata su uletela unutra kao da su ih razneli rogovi zahuktalog bizona.

Prizor koji je Leslie zatekao skoro je mogao da bude i komičan: visok čovek, njegovih godina, njegovog lika, njegovog stasa, stajao je kraj velikog masivnog stola i otvorenih usta zurio u »gosta«. Ruka sa telefonskom slušalicom se mahinalno vratila i spustila slušalicu na aparat. Preko tela imao je prugasti kućni ogrtač od mekog somota, pedantno vezan oko struka istim kaišem u övor. Na licu je, za razliku od ninde, imao naočari sa debelim, tamnim okvirom i, naravno, bleđu boju kože od Amerikanca koji u zalivu San Franciska uglavnom provodi najveći deo svoje karijere.

Sto je bio pretrpan knjigama, spisima, pribeležkama, a jaki snop svetlosti sa stone lampe

bukvalno je pržio sve pred sobom. Leslie odmah primeti da na stolu nema pepeljare i da je duvanski dim stran miris u ovoj prostoriji. Iako se u sobi nalazilo još lampi, sve su bile pogašene osim ove pod kojom je radio. Još dve ogromne naslonjače u cvetnom dezenu ispunjavale su deo radne sobe; kauč sa nekoliko jastuka i zanozanim prekrivačem svedočio je da se tu neko odmarao nedavno. Velika bela mačka duge, meke dlake nezainteresovano je posmatrala visokog čoveka na ulazu. Spolja se ništa nije videlo, roletne su bile duboko navučene i zatrašujuće neprozirne.

— Ka... Kako ste ušli? — upitao je pravi doktor Paskal setivši se da je naipristojnije da zatvori usta i okane se dugog iznenađenja.

— Preskočio sam ogradu — odgovori ninda.

— Leteli ste? — ne bez ironije primeti čovek i kažiprstom namače bolje okvir naočara. — Šta hoćete? Novac? Nakit? Ja sam bogat samo naukom, sve ostalo slobodno uzmite... ako nađete.

Dok je sve to izgovarao pomalo nervozno ali više iščekujući, istezao je vrat ne bi li na vratima ugledao bar nešto što bi mu vratilo više spokoja u ovoj neobičnoj i čudnoj situaciji.

— Ako čekate psa, neće doći
— primeti Leslie.

Doktor se trže.

— Šta ste uradili, Kristijanu?

— upita, ovog puta s istinskom
srdžbom.

— Dogovorili smo se da čuti
neko vreme.

Čovek skide naočare i prsti-
ma pritisnu čelo. Videlo se da
je i umoran i napet. Nikakav
signal sa ograde nije mu pos-
lat, nijedan kratak lavež nije
mu dao znak da je neko u bli-
zini nepoželjan i prikovan za
tule, a opet, nalazio se oči u oči
sa strancem koji neverovatno
liči na njega, a stopalom razva-
ljuje vrata kao da su od karto-
na!

— Ko ste vi? — upita on.
— Niste Francuz...?

— Ne, ali brzo učim jeziko.
Mislio sam da u Parizu prove-
dem dve nedelje sa devojkom,
u srcu Evrope, ali imam utisak
da moram to da otkažem.

— Šta zapravo hoćete?

— Zašto se ne opustite? —
— predloži sugestivno ninda i
priđe korak bliže. — Zaboravi-
te način na koji sam ušao i se-
dite. Neću vas dugo zadržavati.

— Sami ste?

— Da. Možda ste očekivali
nekog drugog?

— Ne... Ponekad novinari
ne biraju načine da dođu ova-
mo i otkriju nešto pre mene sa-
moga... Da vas nije angažo-

vala neka kompanija? Možda
imate ponude? Blanko čekove?

— Rekao sam da se opustite
— skoro naredi ninda glasom
od kojeg se doktoru odsekoše
noge. Seo je, ili, bolje rečeno,
skljokao se u fotelju. Leslie
primače drugu sebi i namesti
se tačno preko puta. — Neko
me je danas zamenio sa vama,
gospodine. Neko ko nas nije
razlikovao, mislim. Iđimo zar-
ne?

— Da... ali nemam toliko
mišića kao vi, ako razumete šta
hoću da kažem.

— Iste takve naočari mogu
da naručim — nastavi Leslie.
— Dakle, neko je želeo da me
kidnapuje i odvede nekuda. Dr-
žao je revolver uperen u mene
i taksij koji je samo trebalo da
nas odvede.

— O kome se radi?

— Ne znam tačno — odgovo-
ri ninda. — Koliko sam mogao
da iscedim, radi se o organiza-
ciji koja hoće da se pročuje ot-
micom ili ubistvom značajnijih
ljudi Evrope.

— Ja sam jedan od njih?

— Tačno. Vi ste doktor...
naučnik? Imate predavanje u
Salzburgu?

— Da — podiže obrve doktor
Paskal. — Otkud znate? To je
moje prvo predavanje posle na-
pornog laboratorijskog rada...

— Koja je tema, doktore?

— Tema je »Dvadeset prvi vek bez side.« Pre toga sam već bio izneo neka dostignuća u efikasnom suzbijanju ove bolesti, sa odličnim rezultatima. No, sve dok ne budem stoprocentno siguran da moj lek funkcioniše na ljudskom organizmu, ne želim da o tome dajem detalje, još manje da sklapam aranžmane...

— Da li to znači da se o vama puno piše? — upita Leslie.

— I previše — nabra čovek čelo. — Zato sam se ovako i osigurao, da me ne uznemiravaju. Ono što mi je u početku go dilo, intervjui, televizija, susreti na prijemima... sve to je počelo da me zamara i smeta u radu. Uostalom... zašto ja to vama govorim? — trže se on. — Kakav ste vi to čovek? Imam utisak da me mislima terate da pričam.

— Da skratimo priču, doktor — prekide ga Leslie. — Oni neće odustati od otmice. Sačekajte vas u Salzburgu, zatvoriti, slikati vas vezanog i objaviti nekako. Nadam se da vas neće ubiti i snimiti leš.

— Otkud vam takva ideja? Ja gledam samo svoj posao.

— I oni takođe — složi se Leslie. — Kada imate predavanje?

— Za dva dana, ali...

— Ja ću ići tamo — ponovo ga prekide ninđa. — Biću tamo vi.

— Kako, molim?

— Doteraću se tako da još više ličim na vas — objasni ovaj — i čekati da vidim šta će oni preduzeti.

— Ne razumem! Zašto ne javiti policiji?

— Policija ništa ne preduzima bez dokaza. Ja imam samo svoj osećaj, koji me nikada nije prevario.

— Ja tamo neću biti sam — bunio se Paskal. — Imaću uza sebe svoje domaćine i...

— Svako može da se potkupi. Recimo, sobarica u hotelu?

— Ali... ali...

— Razmislite malo.

— Ali... to je ludo! — lupi šakom o sto doktor. — To predavanje je zakazano još pre me sedam dana? Na šta će to da liči ako se pojavimo zajedno ovako... ovako slični?

— Ko kaže da ćemo biti zajedno, gospodine?

— Kako?

— Vi ćete ostati ovde, a ja ću biti tamo!

Čovek odmahnu glavom kao da se ne miri sa svim ovim što ga je snašlo i okružilo. Raširio je ruke u nekom nemoćnom protestu, skinuo naočari, obrisao ih maramicom, ponovo ih stavio, usao i odšetao se do malog bara i iz zastakljene pregrade izvu-

kao bocu vina. Jedna čaša već se nalazila na kraju stola, skoro zatrpana knjigama. Nasuo je vino do pola, ali se predomislio, ponovo seo u fotelju i gurnuo obe šake pod pazuh.

— Recite mi da ja sve ovo sanjam — obrati se malo zatim Lesliju. — Tako čudovišne predloge i ideje zaista nisam očekivao ove noći.

— Doktore, možda ove noći ne biste bili ovde.

— Ne shvatam — nastavi Paskal — na koji ćete me način naterati da na sve ovo pristanem? Ja sam naučnik, i moram se odazvati svojim obavezama a ne vašim halucinacijama. Ne znam ko ste, niste se ni predstavili, provalili ste u moju kuću...

— Da li vi to odbijate moj predlog? — upita Lesli.

— Odbijam!

— Rizikujete da odete i budete kidnapovani ili ubijeni, a da ta organizacija postane popularna i nekažnjena?

— To ste vi sve izmislili!

— Dva dana do predavanja nije mnogo — reče ninda i podiže se sa svog mesta. — Ja moram da žurim, gospodine. I uveravam vas da imam način da vas ovde ostavim.

— Ubićete me?

— Da li ličim na ubicu?

— Ne, ali... šta nameravate?

— Recimo... vezati, zatvoriti, a onda zvati žandarmeriju da vas pronađe kad ne budete imali vremena da stignete u Salzburg. Da li ste ručali?

— Naravno, ali kakve to ima...

— Onda ćete izdržati bez hrane dvadeset četiri časa mirne duše.

— Vi ste poludeli! — poskoči Paskal, prilično ratoborno. — Neću vam to dozvoliti.

— Mogu šakama da vam slovim vrat ili kičmu. Mogu prstom da vam umrtvim živac i da lepo izdahnate bez otisaka? Mogu sve da uradim da nestanete zauvek.

— Čovek je po drugi put otvorenih usta zurio u Leslija.

— Verujem vam — odjednom je rekao.

— Onda mi dajte vašu avionsku kartu — reče Lesli.

— Ali, potrebne su vam neke adrese tamo?

— Mene, odnosno vas, imaće na oku već na aerodromu. Prepuštite meni da se snađem i otresem prijatelja... a neprijatelj će me već pronaći.

Vrteći glavom, doktor Paskal iz fioke izvuče kartu i predade je Lesliju. »Stvanno je lud«, razmišljao je, »ako misli da ću ja ovde sedeti skrštenih ruku dok on po Salzburgu izmišlja svet-ske neprijatelje. Samo da ode... okrenuću telefon za nadležno

mesto, pa će ga na aerodromu dočepati, a ja ću na miru održati svoje predavanje i porazgovarati sa kolegama iz celog sveta.

On se okrenu prema čaši sa vinom; trebalo je da izgleda sasvim miran i pomiren sa sudbinom. Možda bi valjalo i nazdraviti ovom strancu za srećan put? Zašto da ne?

Okrenuo se i podigao čašu.

Međutim, bio je sam u prostoriji.

— Šta...?

Ninja više nije bio tu. Iščezao je kao duh, ali za sobom je ostavio neki čudan, sladunjav, težak miris. Doktor Paskal nije umeo da objasni šta se sa njim dešava, ali je bio svestan da ga obuzima malaksalost i da mu se oči sklapaju uprkos snažnoj volji da ostane budan i na nogama.

Zatim je pao. Čaša se prevrнула i vino se razlilo po debelom tepihu...

*

* *

— Čudno — rekao je visoko podšišani Manfred Štof, sedeći za volanom sivog »mercedesa« — da doktor ulazi u hotel kao da je došao inkognito?

— Možda ne voli publicitet — odgovorio je Helmut Brigel, razbaškaren na sedištu do njega — a to nam i odgovara?

— Ti ostani ovde, ja ću ga pratiti.

Manfred Štof je bio džinovskog rasta, zakopčan u sivi mantil, povrnute kragne, đavolski plav i posut tamnocrvenkastim pegicama po čelu. Nos mu je bio spljošten, kao u bivšeg boksera, a donja vilica vrlo izražajna i izbačena. Nije ni bilo teško po izgledu zaključiti da se bavio tim sportom pre bar desetak ili više godina; ostao je širok u ramenima i čvrst u šakama, a na krivim nogama klatio se kao da ispituje pod ringa ispod sebe.

Kad bi se sabirala Štofova biografija, počela bi krajem četrdeset četvrte kada je bio ponosni član Hitlerjugenda, osuđen kasnije na potucanja po popravnim domovima da bi četrdeset godina kasnije dočekaio svojih »pet minuta« u novoosnovanoj organizaciji koja ga je podsećala na mladost i čije je ciljeve prepoznao kao svoje lične. Pre toga bavio se boksom, švercom, trgovinom, a onda je bio zadužen za specijalne zadatke od Južne Bavorske do Kertner pokraja ne u Austriji. »Oklopni krst« bio je tek u povelju, bio je van zakona, ali imao je dobru podlogu i dobar program i za mlade i za starije kojima je na srcu bio veliki nemački Rajh. Četvrti ili peti po redu, svejedno. Samo da je veliki, moćan, čistokrvan.

Manfred Štof se uputio prema ulazu u hotel »Kenig«, gde je samo minut ranije zamakao francuski naučnik označen za kidnapovanje po svaku cenu.

Helmut Brigel se premesti na vozačko sedište i potera kola bliže hotelu.

Brigel je bio nešto sitniji i manji od svog partnera. Bivši sitni džeparoš i falsifikator, lepo se »udomio« u novoj organizaciji najviše zahvaljujući svojoj spretnosti sa prstima. Nije dan sef ili brava nije mogla da odoli njegovom umeću, a nije se libio ni da nožem—skakavcem čereči svakoga ko bi bio obeležen kao žrtva.

Za Štofa on je bio idealan čuvar leđa i stalno ga je vukao sa sobom kao senku.

Džinovski pratilac zastao je na ulazu, zabavljajući se ogromnim buketom ruža u velikoj saksiji od mermerna sa desne strane. Odatle je lopo mogao i da vidi i da čuje došljaka za recepcijom. Istina, taj Francuz izgledao je nekako isuviše krupan i snažan za slavnog doktora, ali to je nedvosmisleno bio on.

Hotel »Kenig« bio je moderan, ali je zadržao i nešto od svog starinskog, kraljevskog šarma. Hotelsko osoblje bilo je obučeno u prikladne livreje, zakopčane do grla, sa dva niza zlatnih dugmadi i vezom oko rukava. Pod je bio kao šah-tabla, sa

crno-belim kockama, teške zavesе na svakom ulazu delovale su toplo i intimno, uprkos ogromnom prostoru hola.

Doktor je spustio torbu i nešto rekao.

Recepcionar se osmehnuo široko i naklonio se.

— Doktor Paskal — glasno se obratio na lošem ali razgovetnom francuskom — rezervisana vam je soba. Broj dvanaest. Hoćete ključ, molim?

— Možda kasnije — odgovorio je ovaj. — Malo bih prošetao starim delom grada. Preporučite mi neki lep restoran?

— Možda »Astoriju«? Prijatan kutak, doktore, sa muzikom, nije daleko odavde.

— Hvala vam — nasmeši se Lesli Eldridž, imajući na umu da treba da bude nenametljiv, skroman, pomalo zbunjen i oprezan kad su u pitanju nova okolina i znatiželjni. — Pre toga bih se ipak presvukao...

— Naravno. Vaš prtljag?

— U taksiju je.

— Mi ćemo se pobrinuti za njega.

Manfred Štof je bio zadovoljan onim što je čuo. Sve što je trebalo da uradi sa Briselom, bilo je da čeka da se doktor izvuče iz svoje sobe, izađe na ulicu i uputi se baš u onaj deo grada gde je mogao lako da »ispari«. Možda sa nekoliko modrica i čvoruga, ali to mu sle-

duje ako se bude protivio mirnom odlasku.

Štof se smesti na sedište porred Brigela, zadovoljnog izraza na licu.

— Čekamo, a? — upita Brigel.

— Čekamo — potvrdi ovaj. — Rekao je da će malo prošetati po starom delu grada. Tamo ćemo ga ščepati i zadržati u našem skrovištu u Mocartštra se ulici... »Pancerfirer« će tada sledeća uputstva...

— Izgleda lako — isceri se Brileg. Lice mu je bilo čoškasto, kosa retka i zalizana na temenu. Iznad usta tanki brčići i dva reda žutih, kvarnih zuba. Čak su i kod Štofa izazvali odvratnost kada bi se nasmejao. — Ko liko sam razumeo, Kremer se nije javio iz Pariza. Nešto nije štimalo tamo?

— Ne znam, možda su ga uhapsili...

— Progovoriće?

— Idiote, ti ne poznaješ Kremera. Pre će se ubiti.

— Zašto se onda nije javio?

— Otkud znam? Ako su mu ispali cvikeri, a on se sagnuo da ih podigne, može čak da ga preгази i neka kolona na onim Jelisejskim poljima?

Brigel se zagleda u Štofa, ne znajući da li se on to nečemu podсмева ili iznosi sopstvene pretpostavke. Kurt Kremer nije bio tip koji bi pao pod točko-

ve, ukoliko ga neko tamo ne gurne. Sve što je uradio do sada, uradio je profesionalno i savršeno. Sve bi isplanirao, sve predvideo i sve bi okončao na najbolji mogući način.

— Doktor nam treba živ? — pitao je malo zatim Brigel.

Štof klimnu glavom.

Obojica su gledala u hotelski ulaz kao hipnotisani. Nisu ni slutili da ninda može da izađe sa druge strane, kroz prozor recimo.

Počinjao je i drugi sat, a on se nije pojavljivao. Manfred Štof je već počeo da se vrpolji na svom sedištu. Najzad je besno izašao napolje, zalupio vratima i uputio se ka hotelu. Posle nekoliko minuta vraćao se tromo trčeći.

— Šta se desilo? — upita Brigel.

— Nije u sobi — dahćući odgovori Štof. — Recepcionar je zvao, ali se niko nije javio. Izašao je, ali ne znam kako!

— Šta mu to znači?

— Ne znam, idiote! — zaurla Štof. — Pali kola i kreni, majn Got!

*
*
*

Sa obližnje katedrale čula su se zvona. Deo grada utonuo u polusenke i polusvetla, s lampi-

onima i fenjerima ispod streha, toliko je bio različit od bilo kog budžaka San Franciska da se Leslie Eldridž osećao istinski zadivljen.

Zgrade su samo izgledale oronule; bile su to stare fasade pre mazane specijalnim krečom i malterom, učinjene oveštale i ruiniranim spolja, dok je unutra, kako gde, treštala moderna pop-muzika ili laki, klavirski koncert sa muzičkih kutija. Po negde su gorele sveće, ljudi svih doba sedeli su zbijeni za malim stolovima i uglavnom pili pivo ili vino. Puno mladeži stajalo je oslonjeno o zidove sa čašama i malim pivskim bocama u rukama, šaljući u noć salve smeha, psovki ili razgovora. Mnogi su sedeli na kamenim stepenicama, obučeni u oguljene, izlizane farmerke, lake džempere i kožne jakne oko golog tela. U noć se dizao dim od cigareta i mirisalo je na pivo, pivo, pivo...

»Lep dekor, lepo veče«, razmišljao je u sebi Leslie, »samo da nije onih tipova koji me prate sve vreme«.

Sigurni u sebe da su nepri-mećeni i vešti u svom poslu, Manfred Štof i Helmut Brigel koraćali su za njim na pristojnoj udaljenosti, nesvesni da su već odavno zapaženi. Koraćajući ispred njih, Leslie je na sebi svojstven način pratio njih!

Ulice kojima je prolazio često su se sužavale u prave male katkombe, sa zidanim lukovima iznad i vlažnom zidnom ciglom, ispod koje je, pri dnu, šumela kanalizacija i slabušni titraji svetiljki avetinjski ispunjavale delove starog grada. A potom bi se ulica iznenada »otvorila« i raširila: zapahnula bi ga buka gostiju kroz širom otvorene prozore i ulaze, poneki radoznali pogled pao bi na visokog, atletski građenog prolaznika u naočarima, obučenog za salon, a ne za ulični piknik. Pogotovu što je u levoj ruci držao pljosnatu ali dugu tašnu, kao neko ko je imao negde neki sastanak, ali je zalutao.

Krčma »Astonija« privlačila je pažnju još izdaleka. Spolja je, umesto svetiljki i fenjera, imala zapaljene baklje sa obe strane kamenog ulaza. Vrata su bila zastakljena jakim, mutnim žutim staklom sa metalnim, izukrštanim šipkama kao pojačanjem. Unutrašnjost su, takođe, osvetljavale baklje; prostorija je bila ispunjena lukovima od kamena i cigala, kao svojevrsnim separeima, ispod kojih se nalazio sto sa svećnjacima. Na zidovima su bili okačeni starinski štitovi sa mačevima, slike nekih starih majstora u debelim, pozlaćenim okvirima, a jedan mali podijum na kraju sale ispunjavali su programom

neki žongleri i akrobate, između muzičkih tačaka orkestra odevenog u tirolske nošnje i snabdevenog malim harmonikama, violinama i cimbalom.

Lesli naruči za sebe veliku čašu soka.

Nije morao da se okreće, sasvim lepo je osetio da se na vratima pojavljuju njegova dva pratioca. Pogledom su tražili pogodan sto za sebe, odakle su mogli da imaju na oku žrtvu.

Nešto stariji i nešto svečanije obučeni gosti s vremena na vreme su mlakim pljeskom pozdravljali izvođače. Šta im se to svidelo, Lesliju nije bilo jasno. Međutim, on je i dalje imao na umu da treba da bude u koži doktora Pola Paskala. Pomešan sa gomilom putnika iz aviona, uspeo je i tu da primeni »Kanno gakure«, izjednačavanje sa okolinom, skinuo je cvikere i okrećući uvek leđa odboru za doček, uspeo da se dokopa izlaza, hvaljujući isti korak ili isti pokret sa putnikom do sebe.

Šta su nameravala dva uporna pratioca?

Da ga primoraju da pođe sa njima, ili da ga jednostavno likvidiraju?

Konobarica sa čudnom, kupastom kapom na glavi i veľom pozadi, naplatila je piće i pocrvenela do ušiju kada je Amerikanac odbio kusur. Lesli je izašao napolje i uputio se uzanom

delu ulice, odakle ga baš nije mamila bogata svetlost, naprotiv. Ali, išao je na rukku svojim pratiocima i želeo je da im ubrza akciju.

Kameni pločnik pod nogama odjekivao je, činilo se, stostruko. Bio je to deo sa retkim šetačima, sa ponekim zaljubljenim parom, sa malo osvetljenih prozora i tek ponekim muzičkim taktom iz skrivenih uglova.

Njegovi pratioci kao da su odustali. Međutim, Lesli je pret postavljao da oni ovaj kraj suviše dobro poznaju da ne bi pronašli kakvu pobočnu ulicu ili prolaz i napali ga iznenada i žestoko.

Ninđa uspori hod.

Termin »šesto čulo« koji se upotrebljava na Zapadu, prilično dobro opisuje i označava to osećanje, mada Japanci imaju mnogo bolji, određeniji izraz — haragei! Reč koja dočarava potpuno jedinstvo bića sa njegovom okolinom jednu od discipli na koju je Lesli Eldridž tako dobro i tako davno savladao u svojoj dugotrajnoj obuci.

Nezgrapni, smušeni ali rešeni na sve, Manfred Štof i Helmut Brigel iskočili su sa raznih strana. Prvi je izgurao svoje ogromno telo kroz pobočni tunel neke zgrade, a drugi se, koristeći senku zida, približio krupnim koracima nepokretnom ninđi.

Doktor će pasti na teme samo kad ih ugleda, razmišljali su najverovatnije, dok su nasrtali podignutih ruku. Obojica su imali gumene, kratke palice sa zadebljanim vrhom. Tupo, ali opasno, razarajuće oružje pod kojim se tone u mrtvilo, a da ne ostane trag.

Lesli se okrenu.

Brigel, koji je bio najbliži, zamahnuo je da sravni Francuskog naučnika jednim dobro odmerenim udarcem po glavi. Bio je toliko siguran, da je čak i Štof zastao, puštajući svog partnera da to obavi, a onda zajednički odvuču telo do parkirarnog vozila.

Lesli podiže desnu ruku i s lakoćom blokira taj udarac. Brigel je osetio da mu ruka udara u zid i trne od lakta do potiljka. Prosto je nije osetio da mu je u ramenima. I dok se pitao šta ga je to snašlo, šta se to isprečilo pred njima, ninda ga je već postavio u »kata guruma« zahvat. Bio je bačen preko ramena takvom silinom da mu se telo prosto rasprсло o pločnik i ostalo na njemu kao prilepljeno, bez trzaja, bez uzdah.

Zaprepašćen, Manfred Štof je spustio ruke. Pogledao je u nepokretnog Brigela, a potom u visokog doktora koji je kao na nekom akcionom filmu reago-vao u stilu Stivena Sigela i

»složio« njegovog partnera u roku od dve sekunde.

— Ti... prokleti... — zape-nušao je Štof, zauzimajući bok-serski gard i spreman da pred sobom samelje sve što se pokreće i mrda.

Ninda ga je sačekao spušte-nih ruku. Štof je bio sasvim bli-zu, dovoljno blizu da ispruži de-sni direkt i spljošti to preplanu-lo, lepuškasto lice s velikim na-očarima kao u kakve žalbe. Je-dan jedini, stari, dobri i zaibo-ravljeni udarac bez rukavice i on će pasti kao pokošen.

Lesli se pokrenu kada je Štofova teška, desna ruka krenula iz ramena da ga smrvi. Pokrenuo se tako što mu se gornji deo tela za nekoliko centimeta-ra povilo unatrag, a desna no-ga »sevnula« iz kolena i raspa-lila neopreznog Nemca po sa-moj čašici. Zagrcnuo se u jau-ku i bolu. I dok je uzimao vaz-duh i podizao povređenu nogu ne verujući da će se na nju ikada više osloniti, ninda mu uputi »uširo seri« udarac ivi-com šake u jetru.

Pao je uz kratak, nesvestan dubokj uzdah. Obojica su mu ležala kraj nogu. Jedan se još uvek nije micao dok se drugi grčio pod nesnosnim bolom u stomaku, ali nemoćan da pokrene bilo koji deo tela i stane na noge.

Preskočio ih je i vratio se istim putem.

Ništa još nije bilo gotovo.

Organizacija, poput ove, uvek ima »pokriće« za svoje ljude. Prvi tandem stalno prati rezerva, koja uskače ako negde nešto ne bude po planu. Uvek postoji neki »svedok« u blizini koja obaveštava o događajima i čeka sledeća naređenja. Možda je to baš ona usamljena dama, kraj zida, koja ispušta kolutove dima dok svetlost kalendara pada na njenu gustu kosu i skiva joj lice. Odašiljač može da bude skriven u prstenu na ruci; dovoljno je da napravi pokret kao da zeva, ili se proteže — i poruka je poslata.

Mora da su bili tu, negde.

Bilo je pitanje vremena kada će se pojaviti. I kako.

Lesli se nije uzbuđivao. Da su želeli da ga odmah likvidiraju, do sada bi delovali iz mraka prigušivačem. Ovoga puta DOZVOLICETE im da ga uhvate i povedu.

Ispred njega stajao je neki stari »ford« sa pogašenim svetlima. To, međutim, nije značilo da ne vidi neko lice za volanom. Vozilo je stajalo po sredini uske ulice. Morao je samo preko njega, ili da se »ford« pokrene u rikverc. Dakle, to je moglo da znači samo jedno: čekali su ga.

— Gospodine — čuo je glas iza sebe.

Zastao je, s tašnom u ruci, spreman da reaguje na svaki sumnjiv šum koji ga ugrožava. Ovaj šum bio je pritajen, ali uobličen u nekoliko iskoraka, sa malom količinom udisaja i izdisaja. Znači: neko je na toj strani bio savršeno miran i siguran u svoje oružje, najverovatnije otkočeno i upereno u nindina široka leđa kao u impozantnu metu koja se može jednim okom izrešetati.

— Molim vas da budete mirni — posavetova ga glas. — Možda ste i doktor, ali đavolski doktor!

— Miran sam — odgovorio je Lesli.

— Onda krenite napred.

Kao da ga je čuo, vozač »forda« upali motor, upali srednje svetlo i krenu natrag prema prvom proširenju. Duga senka iza ninde pokrila je naoružanog čoveka sede, kratke kose, orlovskog nosa, sedih, gustih brkova i visokog čela na kome su se bore brazdale kao kora izrezbarenog drveta. Imao je na sebi »rolku« a preko nje žutu kožnu jaknu. Pantalone su mu bile uvučene u čizme sa sarama do skoro samih kolena. Širok opasač imao je na sredini kopču narandžaste boje sa belim krugom. A u krugu stilizovani kukasti krst, sa zašiljenim vrhovima kao u koplja.

»Ford« se zaustavio. Lesli je zastao kraj zadnjih vrata, očekujući poziv da uđe unutra, pretpostavljajući da će vozaču biti mnogo komotnije da sam vozi. Čovek za volanom bio je grubijan četvrtastog i smrknutog lica, ogromne donje vilice kao u davnog čovekolikog pretka. Imao je sitne oči, približene, tako da se imao utisak da će pomešati i stopiti u jedno. Prugasta košulja ispod brade čvrsto je stezala kravata narandžaste boje, a crni kožni kaput do kolena bio je podobro ispunjen u džepovima. Na glavi je imao crnu, kožnu beretku sa narandžastim porubom.

— Udite, doktore! — obratio mu se vrlo učtivo sedokosi pratilac, koji je u ruci držao tipičan američki »magnum«. Stajao je na pristojnom rastojanju, ali mu je ruka bila veoma mirna, a šaka obavijena oko drške onužja poput klešta.

— Sutra imam predavanje — podseti ga Lesli.

— Vaša predavanja se večeras završavaju — rekao je čovek. — Pred nama je duže putovanje.

— Ja sam doktor Paskal — rekao je Lesli i dalje na solidnom nemačkom jeziku, ali sa mekim akcentom.

— Znamo mi to — odgovori sedokosi. — Ja sam sa svoje strane Klaus Bonhof... a za vo-

lanom je Gerd Šeler. Dobar vozač i džudo-majstor.

— Nemam nameru da pružam otpor — reče Lesli. — I vidim da mi ne dajete nikakvu šansu da vam objasnim.

Sedokosi nabra obrve i oči mu ljutito sevnuše.

— Naša dva čoveka su ostala na ulici premlaćena — rekao je škripnuvši zubima. — Moramo saznati kako su se našli na zemlji... a vi ostali nepovređeni.

— Kako? — počeo da se iščudava Lesli. — Ne mislite valjda da sam ja...

— Doktore, ulazi u kola dok sam još fin! — zareža Klaus Bonhof.

— Da ne radite za Irance?

Smejući se u bradu, Lesli uđe na zadnje sedište i lepo se smesti. Torbu je stavio kraj sebe; to nije promaklo Bonhofu.

— Šta imate unutra? — pokazao je na nju.

— Sapun, četkicu za zube, peškir, par sobnih papuča, pribor za brijanje...

— Otvorite!

— Zaključana je šifrom... ali ne mogu da se setim, jer sam malo iznenađen. Znate, unutra su i rukopisi, fotokopije mojih radova i predavanje...

Bonhof uze torbu, odmeri nje nu težinu, a potom je prebaci pored sebe na sedište. Revolver je i dalje držao uperen u nindžu

— Okrenite se! — naredi Bonhof.

— Zar ćete mi vezati oči? — pobuni se »doktor«. — Ja sam ovde prvi put, ovaj kraj ne poznajem, pa, prema tome...

— Okrenite se!

Lesli slegnu ramenima. Odraz na staklu bio je mutan, ali je mogao da razazna da revolveraš nešto traži po džepu jakne. Za to vreme, vozač je s vremena na vreme skidao pogled sa puta pred sobom i motrio u retrovizoru sve što se pozadi dešavalo.

Osetio je odjednom poznati miris. Hloroform! Trebalo je, dakle, da ga opiju i tako mirno prevale deo puta do cilja.

Unutrašnja snaga i moć koncentracije dovodila je nindū u mnoge situacije do izlaza, kada je bilo naizgled nemoguće odupreti se. Mogao je primiti na sebe bol, a da ne utone u mrak, već da sve to podnese kao polusan, kada mu moždane vijuge rade svom žestinom baš onda kada telo gubi deo svojih moći. Mogao je i ovaj »anestetik« da primi u sebe u najmanjoj količini, udahnuvši pre toga na vreme dovoljno vazduha i zadržavši ga u plućima kao zid prema tom oštrom i neugodnom mirisu. Mogao je ne disati nekoliko minuta a praviti se da tone u san. Mogao je da ih zavara a da kroz trepavice prati predeo kroz koji

prolaze i meri vreme vožnje. Mogao je — bio je nindā!

Ali, sada je bio naučnik, ne spretni doktor iz Pariza na koga je neko »bacio oko« i poželeo svim silama da ga se dokopa.

Neko opasan, ne samo po njega...

Klaus Bonhof mu je prineo maramicu natopljenu hloroformom. Lesli je napravio uobičajeni trzaj, kao da se opire, ali je ubrzo klonuo. Glava mu je pala na grudi i počeo je smireno da diše.

— Sada je gotovo! — reče Bonhof.

— Da, da — klimnuo je glavom Gerd Šeler i ubacio kasetu u svoj radio. Posle kraćeg šuštanja krenula je neka odvratna muzika. Marševi sa pevanjem, ili tako nešto.

I ništa se više nije čulo osim te muzike.

Grad je ostajao iza njih.

Brisači su krenuli u svoj monotoni, dosadni samohod: levo-desno, levo-desno... Nije to bila prava kiša, već gusta izmaglica koja se za vetrobran lepi kao vodenj talog, bez onog poznatog, uobičajenog dobovanja kapi. Put se probijao kroz Viso-

ki Tauern; brda su strmoglavo nadnosila nad vozilo svoje šiljaste, borove brade i kao da su se travnate padine srpemale svakog trena da otkližu na vlažni asfalt i prepreče put lakim i teškim vozilima koja su tutnjala izvečeri.

Gerd Šeler je netremice gledao u snop farova koji su sekli noć. Table sa natpisima mesta kroz koja su prolazili avetinjski bi se ukazale pod svetlima i odmah iščezle kao da se nikada nisu pojavljivale. Špital... Filah... »Ford« je gutao kilometre kao proždrljiva aždaja. Središna bela traka na putu skoro je precizno i na istom odstojanju pratila levu stranu vozila. Saobraćaj je bivao sve redi, teški kamioni skretali su prema benzinskim pumpama ili čuvenim restoranima »Vinervald«.

Doktorova glava više nije bila na njegovim prsima; sada je, iskrenuta, ležala na naslonu okrenuta prema staklu. Klaus Bonhof bi s vremena na vreme proveravao doktorovo disanje i gledao u sat. Vreme uspavanosti moglo je uskoro da prestane i da doktor otvori oči. Opresni Austrijanac nije sklanjao svoj »magnum« sa krila. Drška mu je bila na dohvatu šake u svakom momentu. Ispred tunela samo su jednom ugledali zeleno-bela policijska patrolna kola,

ali njima se nije po magli izlazilo napolje.

Šeler je pogledao u retrovizor, onda se mašio pregrade u vozilu sa desne strane i izvukao pljosnatu bocu s pićem.

— Klaus?

— Sad smo na cilju, možemo — složiti se njegov partner. Nadlanicom kao da je pomerio guste brkove na sredini i stavio grlić na usta. Otpio je nekoliko gutljaja i vratio bocu natrag.

— Francuz je još u oblacima? — pitao je Šeler.

— Izgleda. Kako ti se čini?

— Na šta misliš?

— Da li se on razračunao sa našom salcburškom vezom ili je to bila slučajnost?

Šeler sleže ramenima.

— Čuo sam da su Štof i Brigel pouzdani. Nije im stil ulična tuča. Što se doktora tiče... jak je. Ali, doktor je doktor...

— Pa, neka o tome Pukovnik lupa glavu — promrmljao je Bonhof.

Šeler se složiti kratkim trzajem glave i povuče iz bočice dva brza gutljaja, kao da se stidi svog postupka s obzirom da je za volanom. Magla je prestala da orošava stakla i put: iznenada, kao sečivom prepolovljeno, nebo se izvedrilo na više mesta. Čak su i zvezde zablistale. Ipak, tmurni i sivkasti oblaci zadržavali su se na krajevima

i strpljivo čekali trenutak da se ponovo skupe i sastave.

Na desnoj strani puta brežuljci su nestajali i otvarali put pogledu prema udaljenim brdima. Jedno vreme paralelno sa putem vijugala je železnička pruga. Potom se kroz granje zaljeskala površina vode.

— Dođavola! — povikao je iznenada Šeler i počeo da pritiska kočnicu. Uspavani »doktor« poleteo je glavom napred, ali ga Bonhof uspe nekako da zadrži.

Farovi su osvetlili crveno-žutu drvenu oznaku, koja se obično stavlja na put kada su radovi u toku. Međutim, na njima se, takođe obično, ostavljaju treptaći. Ovde ih nije bilo; a ništa u blizini nije navodilo na pomisao da se tu nešto radi. Nije bilo mašina, nije bilo alata ili zemlje, isečenog asfalta ili bilo čega što ide uz takve radove.

— Šta je to, Gerd? — upita Bonhof žestoko se opirući o pod kako bi ostao uspravan.

— Ne znam otkud ovo ... — zaurao je Šeler, uspevši nekako da okrene »ford« za dlaku od betonskog podzida. Vozilo se, škripeći, isprečilo nasred puta.

Motor je i dalje brektao, auspuh se dimio, a na svom zadnjem sedištu Klaus Bonhof je

uperio »magnum« u siluete koje su iskočile iz mraka.

Prebrojao je četvoricu.

Nosili su crne kačbanice sa kapuljačama, od gumiranog platna. Po površini presijavala se voda, a krajevi su zalelujali kao ogromne kandže. Stvorili su se sa obe strane »forda«, prislanjajući cevi svojih velikih, kratkocevnih pušaka na staklo.

Jedan od njih snažno povuče bravu na prednjem sedištu i gumnu cev skoro u Šelerova usta.

— Novac napolje, brzo! — zaurao je.

S druge strane već se nalazio drugi, ali pušku je usmerio prema Bonhofu i usnulom »doktoru«.

— Bacj to! — naredio je, videvši »magnum« u Austrijančevim šakama.

Bonhof ga, smešeći se, odloži.

Tek sada se ispod kačbanica videla istovetna odeća. Tamnozelenе košulje upasane u iste takve pantalone, dok su oko levog rukava imali narandžasti povez, sa belim krugom i crnim, zašiljenim krstom. Lica su im bila glatko obrijana a pod kapuljačom, videlo se, nije bilo ni traga kose.

— Napolje! — vikao je prvi.

— Sva trojica, brzo! Brzo! Brzo!

Četvrti od noćnih presretača već je sklanjao crveno-žutu pre

preku i oslobodilo put eventualnim drugim vozilima. Umesto toga, postavili su saobraćajni znak koji označava vozilo u kvaru.

— Bravo — rekao je jasnim, oštrim glasom Bonhof izvlačeći svoje telo napolje. — Pukovnik će biti zadovoljan akcijom, kamaraden!

On rastvori svoju jaknu i kopča na kašu ukaza se kao najbolji znak prepoznavanja. Beli krug sa zašiljenim kukastim krstom u narandžastom kvadratu, a sve to izliveno u olovu.

Napadači se zagledaše. Još uvek nisu bili načisto koga su to zaustavili, ali videlo se da im se ratobornost topi i ustupa mestu melagodnosti.

Cevij pušaka se spustiše.

— Panzer Kreuz zu neu Welt! — iznenada dreknu Bonhof, lupi petama čizama jednu o drugu i zauze stav mirno, poput kipa. Sva četvorica napadača zbacise sa očišanih glava kapuljače, podigoše desnu ruku uvis, stegnutih dlanova, lupiše takođe petama.

— Wir Jhnen marschieren! — odgovorili su u isti glas, kao po komandi.

Bonhof pogleda iza njih. U mraku, sklonjen, nalazio se džep, pokriven ciračom, ugašenih farova, ali ne i ugašenog motora. Bili su to glupavo zamišljeni ali često efikasni pre-

padi u mrkloj noći i u kasnim noćnim satima. Izalbere se luk-suzno, usamljeno vozilo, nabaci prepreka, kola ili zakoče ili skrenu u zid, zavisno od spretnosti vozača; potom iskaču naoružani momci, izvlače putnike napolje i pljačkaju. Ukoliko se ukaže drugo vozilo, postavlja se trokut i saobraćaj ide dalje, bez zadržavanja.

— Mi smo na specijalnom zadatku — rekao je Bonhof. — Moramo da stignemo do jutra u sklonište.

— Nismo znali da... — otvori usta jedan od njih.

Bonhof odmahnu rukom.

— Našoj stvari potrebne su finansije — reče — a cilj ne bira sredstva.

— Trudimo se! — odgovoriše oni uglas.

Izdaleka zatrepereše farovi. Mladići navukoše na glave kapuljače i skloniše se u mrak, iza džipa. Bonhof se vrati u »ford« i sačeka da vozilo, jedan tamno crveni »opel« odjezdi pored njih ne oduzimajući gas ni za delić sekunde. Još malo su iskrila njegova štop-svetla, a onda je opet zavladao mrak.

— Kreni, Gred! — promumla Bonhof. A onda dodade sebi u bradu: — Mala kopilad! Mogli su nas prvo upucati a onda pretresati džepove!

— Dobro su obučeni — primeti Šeler.

— Dobro? — zarežao je sedokosi Austrijanac. — Nisam hteo da ih izribam, ali... Pa mogao sam iz »magnuma« da im raznesem glave još dok su prilazili!

— Zašto nisi? — upita Šeler.

— Zato što je to moja ideja sa noćnim prepadima — odbru si Bonnhof. — Moraće još da stižu iskustva. Nikako da svi zajedno iskaču. Uvek treba neko da ih pokriva malo dalje. Idi-oti!

Šeler pogleda prema retrovizoru.

— Da nisi udavio našeg gosta, Klaus? — upita.

— Bolje za njega da se ne budi — promrmlja ovaj.

Levi kraj usana Leslija Eldridža samo se malo pomeri. Ništa više.

Farovi su osvetljavali borove na levoj strani puta. Desna se skoro dodirivala sa vodom. Glatka površina jezera Verter sablasno je mirovala pod punim mesecom, koji se ukazao posle kišovitih naslaga oblaka.

Tik uz obalu nizao se jezerski kompleks turističkih parcela i vila za izdavanje, malih, prekrasnih hotela sa bazenima i sopstvenim plažama. Ta obala važila je za letnji turistički centar pokrajine Kertnen, čije je srce bio Perčah. Na drugoj strani, pak, uzdizale su se moderne višespratnice namenjene dobrosto-

jećim parajlijama, koji su u mnogobrojnim kazinima i kockarnicama ostavljali svoje valute s raznih strana Evrope, pa i Amerike.

Ali, o tome nisu ni razmišljali ni maštali Klaus Bonnhof i Gerd Šeler.

»Ford« je skrenuo na parking.

Šeler isključi motor i svetla. Zatim je izašao napolje, protekao ramena i bacio pogled prema vrhovima borove šume. Iz desnog džepa izvukao je mali raketni pištolj, zadržao ga malo pred očima, a onda debelu cev upenio u nebo.

Crvenkasta »komet« vinula je uvis, rasprsla se iznad šume, a onda potonula u granje i tu se ugasila. Šeler je ostao napolju da čeka reakciju na ugovoreni znak, istovremeno pogledavši u svoj časovnik na ruci.

Bonnhof se nije odvajao od »doktora«. Opreznost je bila njegova vrlina koja je ponekad prerastala u manu. Međutim, on nije želeo ništa da prepušta slučaju. I dalje mu se vrzmala po glavi nepoznanica oko salcburške noći kada su Štof i Brigel, zaduženi za bliski kontakt s Francuzem — našli na pločniku u dubokoj nesvesti, dok je doktor šetao svojim putem u stilu onog »ni luk jeo, ni luk mirisao«. Na žalost, ni on ni Šeler nisu imali vremena da to preis-

pitaju. Njihova misija morala je da bude tajna, a akcija što munjevitija i diskretnija.

Iz šume su, kao svici, izmiledi kratki svetlosni signali baterijskih lampi.

Dve senke provukle su se kroz borova stabla i kročile na široki prostor, na kome su se nalazili »ford«, telefonski stub za pomoć na putu i veliki kontejner. Dva čoveka u mantilima i sa obaveznim »rolkama«, prišla su vozilu. Šeler i oni izmenjali su kratke pozdrave sa uzdignutim rukama. Obojica su bili visoki, snažni, sredovečni i ružni: široka lica, uglaste vilice, smrknuta čela i duboke bore oko usta.

— Sve u redu? — upitao je jedan od njih, koji je na glavi imao kačket, kakav su nosili komandosi iz elitnih SS jedinica. Otvorio je zadnja vrata i prihvatio Lesliejevo opušteno telo. — Ranjen je?

— Samo uspavan — odgovori Bonhof.

— Prilično je težak za doktora — primeti ovaj, prebacujući »doktorovu« ruku preko svog ramena. Drugu je prihvatao njegov partner iz šume.

— Pukovnik čeka — nastavio je razgovor čovek sa kačkedom. — Poručio je da ne ostavljamo tragove.

Šeler pogleda u Binhofa.

— Lepa igračka, Gerd — po-
tapša ga on po ramenu — ali
moramo »ford« baciti u jezero.
Odmah!

— Ovdje?

— Ne, majn Got! Odvezi ga malo niže niz put a onda ga gurni. Mi ćemo te sačekati u šumi. I nemoj ga gurnuti ako neko prolazi putem. Razumeš?

— Klaus, šta je s tobom? —
— požali se Šeler. — Bar to mogu da uradim bez tebe.

— U redu, idi sad. Požuri.

Šeler sede za volan i krete. Dok je ubacivao u drugu, iz pregratka je uzeo bočicu sa konjakom i celu sadržinu sasuo u grlo. Posle toga kao da se bolje osećao.

Malo kasnije, grupa ljudi ušla je duboko u šumu.

Koraćali su čitavu malu večnost kroz blato, travuljinu, preskakali žile i korenje, ne progovarajući za to vreme ni reč među sobom. Mesec se s vremena na vreme pojavljivao, ponekad ceo, ponekad kao naboden na vrhove borova i potom nestajao u gustišu kao da se umorio od nekog bežanja i potraživao malo mira i sna.

Posle pola sata pešačenja, snopovi baterijskih lampi obasjali su trošne, kamene zidove neke prizemne kuće. Iskošeni krovovi su ivicama skoro dodirivali tle, a veliki odžak, pome-

šan sa granjem borova, ispuštao je samo tanak tračak dima. Dva beživotna, tamna prozora bez zavesa zjapila su kao duplje mrtvaca. Velika ulazna vrata od metala, prekrivena rđom i paučinom, lagano su se raskrili. Čovek na ulazu, sa automatom u rukama, čutke ih je dočekao. I on je nosio rolku i perjani prsluk sive boje.

— Šta ćemo sa njim? — upitao je Klasu stražara.

— Pukovnik je rekao da ga zaključamo dok ne naredi drugo — odgovorio je ovaj.

Malo kasnije, sišli su mračnim stepeništem do nekog hodnika. Stražar je otključao vrata, a onda su »doktora« ubacili unutra kao džak, ne vodeći računa o tome hoće li u padu zveknuti o betonski zid ili betonski pod.

Kada se ključ okrenuo u bravi, Leslie je otvorio oči.

Više nije bio u mraku. Samo jedna sijalica, okačena o tavanicu na običnom gajtanu, jedva je osvetljavala prostoriju; vrata su bila od teškog metala, sa ukrštenim metalnim cevima na unutrašnjoj strani i dobro pričvršćena metalnim šrafovim. U uglu se nalazio stari, rasklimani poljski krevet i ništa više.

Zidovi su bili toliko debeli, da je Leslie zaključio da se nalazi u nekom podzemnom bunkeru. Prostorija je od ventila-

cije imala samo mali otvor na suprotnom zidu, gde se spajao sa tavanicom. Otvor je bio zatamnjen, kroz njega se nije videlo ništa, ni nebo, ni granje.

On sede na krevet, prekrsti noge tako da mu stopala dođu pod butine i sastavi dlanove. Okolina više nije postojala za njega: prsti šaka bili su zgrčeni ali isprepletani u snažnom sjeđinjavanju. Bio je to stari, znani »simbol unutrašnjih okova«, kada se insistira na umu, na ograničavanju iskustva za podatke dobijene preko fizičkih čula. Japanci to zovu najbakuken-in, a on predstavlja nindin oslonac na kosmičku prisutnost božanskog, istovremeno prihvatajući realnost intuicije. Bili su to minuti posvećeni usklađivanju svesti sa mislima drugih i odašiljanju svojih misli drugima...

Posle nekog vremena, ninda je otvorio oči. Pogled mu je sasvim bistar, mišići na telu kao zategnute strune, snaga u šakama i stopalima bila je u takvom naboju da se pred njima moglo smrskati sve. Pa i beton.

Njegovo oštro čulo sluha uhvatilo je korake u hodniku iza zamandaljenih čeličnih vrata.

Kidnaperi su slepo verovali da u rukama imaju francuskog doktora. Nikome nije palo na pamet da ga bar pretresu, iz

navike. A da su ga pretresli, ako bi im dozvolio, mogli su da nađu sa unutrašnje strane sakoa šest smrtonosnih zvezdica, šuriken, poređanih i zakačenih tankim gumicama koje su se i na najmanji trzaj kidale. Od njih se Lesli Eldridž nije odvajao kad bi se nalazio u običnom odelu, kakvo ga izjednačuje sa drugim svetom na ulici, restoranima, za volanom.

I još nešto je sa sobom nosio ninda: flasterom privezan za butni deo, sa unutrašnje strane, skriveni bodež »tanto«. Bodež kojeg se ninda lako ne odriče. Izrađivan je od čelika kakvim su pravljene i katane i vakizaši, ali bio je kraći od vakizašija i nije imao branik između oštrice i rukohvata. »Tanto« bodež je dugačak između 30—35 centimetara sa suženom oštricom širine 2—3 centimetara. Njegov oblik, sam po sebi, omogućava mu lakše skrivanje. Mogao se stopiti u unutrašnjosti jakne, za denuti za pojas, ponekad se »ude ne« u šav pantalona ili priljubi uz butinu desne ili leve noge. »Tanto« se isključivo koristi u bezizlaznim situacijama, a pogođan je i za bacanje. Može se kombinovati u paru sa drugim oružjem kao što su katana ili vakizaši. Vrh mu je kovan i kaljen kao i u katane, a u stanju je da probije i tanji oklop.

Teški koraci zaustavili su se kraj vrata. Lesli se podiže, opuštenih ruku. Poznanik iz »forda«, samouvereni Klaus Bonhof, ušao je sa uperenim i otkočenim »magnumom«. Oprezan kao i uvek, zadovoljio se razdaljinom od nekoliko koračaja, još uvek mučen razmišljanjima o salcburškoj avanturi u starom delu grada.

Lesli izvežbanim pokretom gurnu uvis okvire svojih naočara.

— Doktore — obrati mu se Bonhof — Pukovnik želi da vas vidi.

— Lepo, i vreme je za neka objašnjenja — odgovorio je ninda, pretvarajući se ponovo u nespretnog i zbunjenog naučnika.

— Vi ćete čutati i slušati samo, pretpostavljam — iscerio se Austrijanac.

— A gde smo mi ovo? — pitao je »doktor«.

— Između ovog i onog sveta.

— Kako to da razumem? — uozbilji se Lesli.

— Kako god hoćete... samo krenite — podrugljivo se nakloni Bonhof i napravi mu prolaz prema izlazu.

— Nikad nisam mario za vojsku i generale — slegnu ramenima »doktor«. Ali, poslušno je izašao u hodnik, praćen Bonhofom.

Ista žućkasta svetlost dočekala ga je u hodniku; dve sijalice okačene po sredini tavanice, nekoliko metalnih, blindiranih vrata sa desne strane s četvrtastim bravama, u koje je mogao da stane samo ključ specijalnog oblika i ručne izrade. Vrata na kraju dugog hodnika čuvala su dva naoružana stražara. Sve je podsećalo na podzemne bunke-re iz poslednjeg rata, građene za potrebe vojnih operacija, ali i kao sklonište viših oficira u slučaju opasnosti.

Stražari ispred vrata samo su se malo sklonili u stranu kada je naišao Austrijanac sa svojim zarobljenikom. Oba momka bila su mlada, obrijanih glava, sa zelenomodrim kačketa, i rolkama upasanim u pantalone sa ogromnim džepovima napred. Na nogama su imali čizme dugih sara, propisno uglačanih i pedantno nabornih pri dnu. Dugi noževi u koricama od kože »visili« su im na bokovima. Pogled im je bio bezizrazan, lice kao od kamena. Automati su im stajali tako poravnati, da im je cev usmeravana u ravan ispred da svakog časa mogu planuti i pogoditi.

— Uđite slobodno, doktore — gurnuo je vrhom revolvera Klaus Bonhof Lesliejeva leđa. — Ja ću biti iza vas, ako se plašite?

»Doktor« je ušao u nešto svetliju sobu.

Čovek za teškim, hrastovim stolom bio je nagnut nad nekom mapom. Brzim pogledom Leslie je osmotrio enterijer: nameštaj je bio skroman, kao iz ratnih zaliha, od tamnog drveta, verovatno mahagonija. Veliki sto, veliki ormar sa fiokama, tri fotelje, crveni tepih na polovini sobe od zida do zida, na mestu gde se nalazio Lesliejev domaćin. Iza njega, na zidu, nalazila se velika mapa rađena rukom, u nekim neobičnim bojama i natpisima. Levo od nje nalazila se uokvirena slika nacističkog vođe Adolfa Hitlera. Malo dalje, u istom nizu, bile su postavljene manje slike nekih ljudi. Leslie izbroja trojicu, ali nijedan nije bio u uniformi.

Na stolu nije bilo telefona: bila je mastionica, jedan veliki pečat, dosta papira i rukopisa, i dve knjige. Od modernijih rek vizita on primeti videorikorder i mali televizor iza zavese jednog separea. Odatle je osetio miris kafe i žestokog pića, pa je zaključio da je to priručni bife u ličnom korišćenju »pukovnika«.

— Panzer Kreuz zu neu Welt! — resko je pozdravio Klaus Bonhof, salutirao lupivši petu o petu i podigao ruku prema Hitlerovoj slici.

Čovek za stolom podiže glavu.

»O đavola«, pomisli u sebi ninda, »kako samo ovi liče jedan na drugoga?«

I zaista, čovek koji se uspravi i zagledao u svog gosta, imao je možda preko šezdeset godina. Od kose, spao je na nekoliko oštirih dlaka po temenu. Oči su mu bile izrazito zelene, okružene gustim smeđim obrvama i ogromnim podočnjacima. Orlovski nos i usta s krajevima oborenim nadole objašnjavala su karakter, koji se nije mogao nazvati dobroćudnim ili blagim. Snažna vilica još nije ustuknula ispred podvoljka; esesovska uniforma bila je kao nova, a ispod nje, naravno, rolka. Bluza mu je bila zakopčana do pretposlednjeg dugmeta. Obe šake položio je na sto i netremice posmatrao »doktora«.

Koža na licu bila mu je kao od gume. Pokretao ju je u raznim pravcima i za razne situacije. Iznenada bi mu se ukazao smešak, a potom bi se uozbiljio, pokrenuo usta levo i desno kao da ispituje ukus vazduha okolo, a onda zadržao prvobitan izraz.

— Doktor Paskal? — zapitao je promuklim, dubokim glasom, podižući se sa svoje fotelje. — Govorite li nemački, dragi doktore?

— Malo — odgovori nezgrapno Leslie, trljajući dlanova kao

da se znoje. — U stvari, veoma loše.

— Koji jezik dobro govorite osim maternjeg? — insistirao je »pukovnik«.

— Engleski.

Guste, čupave obrve na licu čoveka se podigoše tako visoko da je izgledalo da će se zadržati na temenu.

— Engleski? — ponovi je. — Imam obaveštenja da Francuzi ne podnose engleski. Nemački pogotovu. Uostalom — odmahnuo je rukom, ponovo navlačeći osmejak — i ja govorim engleski, doktore. U moje vreme, znate, morao sam da ga učim jer sam bio obaveštajac...

— Koje je to vreme, gospodine... gospodine...

Čovek se odjednom ukruti, lupi petama i podiže ruku u stilu nacističkog pozdrava.

— Pukovnik Emerik fon Majer — predstavi se. Onda se pokloni. — Predvodim novu nacističku organizaciju pod imenom »Oklopni krst«, doktore. Koliko da se zna da nacizam nije mrtav. Razumete? Moje poslednje boravište bilo je Paragvaj... Sada sam ovde. Moje vreme tek dolazi.

Klaus Bonhof je stajao prislonjen o zid sasvim pozadi, sa rukama na leđima i »magnumom« zadenutim za pojas. Nije se mešao u razgovor, a nije ni skretao pogled sa neke izmišljene

tačke u koju je zurio. Jedino su mu uši bile otvorene i spremne da prihvate sledeću naredbu.

— Još ne shvatam zašto ste me oteli — najzad je »doktor« skrenuo pukovnikov monolog na pravi smisao.

Emerik fon Majer, ako se tako uopšte i zvao, izvuče iz stola fioku a iz nje svežanj novina. Bacio ih je na sto pred Leslija.

— Ovo ste već čitali, zar ne? — upita pukovnik.

Lesli je video svoj, odnosno Paskalov portret na naslovnim stranama. Bili su to izveštaji »Monda«, »Figaroa« »Kurira«, »Frankfurter Randžaua«, »Tajmsa«, »Observera«, »Korijere de le sera«... Praveći se da mu je sve to poznato, Lesli ih samo ovlaš dotače pogledom.

— I dalje ne shvatam — reče.

— Shvatićete — odgovorio je bivši esesovac. — Našoj organizaciji, koja je u povoju, potreban je novac, ali još više publicitet. Razumete? Svetski, ne samo evropski. Vi ste u žiži interesovanja javnosti, doktore. Sve što se dešava sa vama veoma je, kako da se izrazim... veoma je značajno! O nama se već čuje, mada nismo spremni da se pojavimo otvorenije. Sve u svoje vreme, dragi moj, doktore. — Pogledajte — ustao je i pokazao prema velikoj mapi. — Ovde su žutom bojom naznačeni

naši punktovi, od Stokholma do Atine. Za sada! Svuda su naši ljudi, svuda smo prisutni da angažujemo pristalice novog poretka. Duh nacizma nikada nije zamro, samo se primirio — zaneseno je povikao, stajući ponovo mirno pred Hitlerovim portretom kao pred ikonom. — I dođj se dan...

Onda je zastao, prešao prstima preko čela i seo. Lice mu se opustilo i sjaj u zenicama povukao negde u dubinu.

— Sedite, doktore — pokazao mu na stolicu preko puta radnog stola.

Lesli se lagano spusti.

— Pogledajte one slike na zidu — pokazao je iza sebe na tri manje, uramljene fotografije. — To su takođe neka zvučna imena. Njih smo, kao i vas, oteli, slikali i poslali kasete redakcijama sa našim potpisom. Nismo tražili otkup. Mi imamo svoje ideale, novac nabavljamo sami, na razne načine.

— Ko su ti ljudi? — upitao je »doktor«.

— Onaj prvi — sada se i pukovnik okrenuo — sa bradom i naočarima, to je holandski konzul u Beču. Drugi, proćelavi i vrlo mlad gospodine, je dopisnik »Vašington posta« u Madridu. Treći, najstariji, koji se simpatično smeška u kameru je ruski diplomata u Beču. Možda ovo nije prva garnitura, ali vi

ćete, dragi moj doktore, biti prvi u eliti naših novih aduta...

Lesli se okrenu oko sebe, i dalje glumeći čoveka koji ne shvata svoj položaj. Klaus Bonhof je i dalje stajao oslonjen o zid, kao u kamenu isklesan.

— Ne razumem — zbunjeno je slegnuo ramenima »doktor«.

— Šta je sa njima? Gde su?

Enerik Fon Majer razvuče usta u ružan, ali i nadmen osmeh.

— Dragi moj doktore — objasni — sve smo ih dovukli ovde... OVDE! Svakog smo snimili videokamerom i naterali da pročitaju određen tekst. To smo slali redakcijama, sa naznakom da sigurno objave, ili će sledeća pošiljka kaseta biti snimci mrtvih zarobljenika! Znate šta se dešavalo, doktore? Neki su mislili da je to neka šala. I znate šta se desilo našim zarobljenicima?

Lesli je uspeo da ostane miran. Odgovor je već znao.

— Vidim da ste pogodili — prenu ga Emerik fon Majer. — Ni jedan nije ostao u životu! Nadamo se da to sa vama neće biti slučaj, dragi moj doktore!

— Šta... šta ste sa njima uradili? — upitao je ninda naizgled zastrašeno. — Niste ih valjda likvidirali? Tek tako?

— Tek tako! — zavrte glavom pukovnik. — To je imalo odjeka, doktore! Istina, pokre-

nuta je mašinerija Interpol, ali niko nam nije ušao u trag. Vidite, njihova smrt imala je veći publicitet nego da su vraćeni živi i zdravi kućama...

— Ali... njihove porodice?

— To nas ne interesuje — rekao je pukovnik. — Naš put ne sme da bude posut sentimentalnostima i obzirima! Nikada! — razderao se i lupio šakom o sto. — Snimili smo njihove odsećene glave, pri dnu naše zastave. Vidljiv je naš zaštitni znak, doktore, i to će se upamtiti!

Lesli ga prvi put bolje osmotri. Možda su se u Paragvaju negde sekle glave, u prašumama ili sirotinjskim četvrtima, ali u srcu Evrope? Pukovnik Emerik fon Majer mora da je u vreme poslednjeg rata bio vrlo, vrlo mlad, ali dobro zadojem nacizmom. Poraz koji je fašizam u Evropi doživeo, izgleda da nije mogao da preboli. Čekao je preko četiri decenije da dođe do izražaja. Oživljavanje starih, dobrih uspomena i sećanja na pokret koji je priznavao samo čistu arijevsku rasu, zatim priliv stranaca koji su se mešali i »prljali« njihove strogo uokvirene životne tokove i standarde... sve je to bila bomba koju je trebalo potpaliti. Urođeni nemački apetit za novim prostorima i interesima priklonili su mnoge mlade, i ne samo mlade,

ljude da pristupe tajnoj organizaciji.

Sve je to Leslie znao iz nekih novinskih članaka, dok se pripremao da provede u Evropi ne koliko dana odmora sa Sumiko.

A sada...

— Da li biste videli te snimke, doktore? — upitao je pukovnik sa smeškom koji je oda vao uživanje.

— Ja bih vam rado pokazao neke snimke ljudi koji se raspadaju od side — odgovori Leslie.

Emerik fon Majer se trže.

— Kakve to veze ima sa mnom? — potmulo upita.

— Mislim da biste morali na testiranje — reče nehajno ninda. — Možda se varam, ali neki simptomi...

Pukovnik vidno bleđ ustade.

— Ne dozvoljavam... pseto francusko! — zauriao je.

Tek tada se Klaus Bonhof pomeri i spusti ruke niz bokove. Pukovnikovo lice je menjalo izraze u silnom samosavladjivanju, sve dok nije uspeo da ublaži opak izraz u očima i vrati samopouzdanje. Seo je u fotelju i pogledao ispod oka Leslieja. — To vam je dobro, dragi moj doktore — rekao je veselo. — To je jedino što možete, ali mene nećete zaplašiti. Čitao sam o vašim saznanjima u toj oblasti, ali to nije važno. Lepo ćete otići u vašu sobu da se pripremite za snimanje... Ima-

ćete glavnu ulogu, doktore! Nasmešite se? Razvedrite se! U najgorem slučaju, otići će vam samo glava, ha-ha-ha!

Bonhof stavi ruku na Lesliejevo rame.

— Mogu li da dobijem svoju tašnu? — upita Leslie.

Pukovnik se saže i sa poda diže sivi »Samsonajt«. Nekoliko puta ga je protresao, ali nije uočio ništa posebno sumnjivo.

— Šta imate ovde? — upitao je pukovnik.

— Pižamu, pastu za zube, pribor za brijanje, četkicu, sobne papuče, neke spise, olovke...

— To vam više neće trebati — odseče pukovnik.

— Ipak bih pogledao rukopise — reče Leslie. — Imam naviku da se u ovo doba uredim za noć.

— Dragi moj doktore — podseti ga Emerik fon Majer — vi niste u hotelu. Ovo je specijalan bunker, ispunjen mojim ljudima i gore i dole.

— Zar se ipak plašite jedne tašne? — upita Leslie. — Nikada nisam išao pred kamere neobrijan i nepripremljen.

— On je ćaknut — reče pukovnik, izmenjavši pogled sa Bonhofom. — Klaus, mislite da doktor ovde ima neku bombu? Ili automat?

Bonhof nije znao šta da odgovori, ni da li da se na ovu opasku nasmeši. No, zaključu-

jući po pukovnikovim razvučenim ustima, trebalo je prihvatiti ovu upadnicu kao šalu. Doktor i oružje!

Pukovnik gurnu tašnu prema Lesliju.

— Otvorite! — reče.

Ovaj protrlja rukom čelo.

— Ne mogu da se setim šifre — odgovorio je smetenim glasom. — Mozak mi je stao... Treba da se malo primirim i sredim.

— Uplašeni ste?

— Ko ne bi bio? — promuća Lesli.

Zadovoljan, Emerik fon Majer se zavalj u fotelju.

— Klaus, odvedite ga tamo i dajte mu pet minuta da se spremi.

— Da budem u sobi? — upita Austrijanac.

— Ako je naš doktor stidljiv, sačekajte ispred vrata, a onda kulturno zakucajte — smejuć se pukovnik. — Za to vreme, naš gost će se možda setiti šifre i obući pižamu. I još nešto — naglasi on — vaše predavanje ostavićete nama, možda ćemo ga kasnije lepo iskoristiti.

— Hvala — nakloni se Lesli.

Klaus ga povuče prema izlaznim vratima.

Opet su prošli pokraj stražara, ali ovog puta nisu išli kroz ceo hodnik, već na prva vrata levo. Klaus je izvadio svežanj ključeva iz džepa i otvorio ulaz

u omanju prostoriju. Za razliku od malopredašnje, ovde se nalazio lavaobo sa česmom, malo ogledalo na zidu, jedna vaza sa uvelim poljskim cvećem, jedna stolica, kauč i postolje za kameru. U uglu se nalazio dvostruki reflektor, umotan kablovima.

Ninda sede i stavi tašnu u kri-la. Izgledao je kao čovek koji se svim silama trudi da se seti šifre pomoću koje bi otvorio torbu. Izgledao je veoma očajan i nestrpljiv. Cereći se, Klaus Bonhof izađe i zatvori vrata za sobom.

— Pet minuta, doktore — rekao je i pogledao u časovnik na ruuci.

— Ko će me snimati? — upitao je »doktor«.

— Ja — odgovorio je Bonhof. — Ja sam snimatelj, režiser, montažer... i glavosek. — Pri tome je dlanom zasekao vazduh ispod vrata, jasno mu stavljajući do znanja da unapred zna svog dželata.

Lesli sačeka nekoliko trenuta ka. Kada je bio siguran da Austrijančevo uho nije prislonjeno o debeli okvir vrata, otvorio je s lakoćom tašnu. Odložio je naočari; lice mu je poprimilo dugo potisnutu snagu volje i koncentracije. Lik koji je tumačio sve vreme ovog boravka, od Pariza do ovog jezera, nestao je kao dim. Čeličnoplave oči izronile su iz kapaka kao svetlosni krug

iz vode. Za nindū vreme je tek sada počinjalo da teče. —

Iz tašne je izvukao smotuljak odeće. Bila je to njegova crna odeća sa kapuljačom; zatim šuplja cev za izbacivanje otrovnih strelica, par »šuko« i nekoliko kuglica za stvaranje dimnih oblaka. Uskočio je u odeću, bacivši pantalone, sako i košulju u ugao. Skinuo je flaster sa butine i »tanto« stavio u porub gornjeg dela odeće, dok je u no gavicu sakrio metalnu cev. Onda se nekoliko časaka zagledao u »šuko«, ili »kandže smrti« kako su ih neki nazivali. Uglavnom su korišćene za penjanje, ali mogle su da posluže i kao odlično oružje, jer su imale četiri oštra šiljka, po potrebi okrenuta na dlan ili nadlanicu. Šiljci su bili »zaliveni« na čeličnu tračku, a ova mrežicom ili kaišem ostajala fiksirana za ručni zglob. Bilo je to malo, ali efektivno oružje pri pesničanju ili šamaranju, a s obzirom da je izvanredno nalegalo na dlan, teško se moglo oteti ili izbaciti van borbe.

Tako opremljen, stao je iza vrata i čekao da se Klaus pojavi.

*
* *

— Dakle, doktore? — upitao je Bonnhof još sa vrata.

Stajao je na ulazu, ali videlo se da mu ništa nije jasno. U uglu se nalazila bačena odeća Francuza, zajedno sa cipelama i čarapama, na kauču. Izgledalo je kao kad zmija presvlači svoju košuljicu u određeno doba godine i navlači novu. Samo, šta je doktor mogao navući na sebe osim pižame... a nije ga bilo u sobi!

Vrata!

Setio se da je možda stajao priljubljen uza zid. Bonnhof nije želeo ništa da reskira, stavio je šaku na kundač »magnuma« i zakoračio na sredinu prostoriје.

Ništa!

Da li je izludeo?

Soba nije imala prozore, kroz vrata nije odleteo... Gde je, majn Got, taj smrdljivi Francuz?! Onda je začuo lak šum negde prema tavanici... Okrenuo se. Na zidu, kao ogroman pauk, zgrčena, zakačena, nalazila se neka prilika odevena u čudnu crnu odeću. Zabezeknut, Austrijanac je stajao i buljio. Da li mu se to priviđa? Umesto doktora, u sobi koju je napustio pre nekoliko minuta i pred čijim se vratima nalazio sve vreme — odjednom nailazi na nešto sasvim drugo! Nešto nemoguće! Moćak Kluaa Bonnhofa, naviknut da prima i izvršava naređenja, sada je bio potpuno stao. Čak mu se i telo paralizovalo. Ruka,

čiji je dlan bio na dršci »magnuma«, kao da nije bila njegova. Sve se desilo tako neočekivano da je šok bio potpun. Bonhof je uspeo samo da zatrese glavom, ne bi li iz sebe izbacio sliku koja mu se ukazala.

Međutim, prizor je bio takav kakav je.

Silueta u crnom, bez lica, samo sa prorezom na kapuljači odakle su ga posmatrale neke sasvim druge, sasvim parališujuće oči. Bila je to opasnost s kojom nije računao. Bilo je to nešto što je zapretilo ne samo njemu. Bio je to neki demon od koga se kosa diže na glavi, a razum nema objašnjenja ni načina da se odupre.

Jedino što mu je palo na pamet, bilo je da umakne u hodnik i alarmira stražare.

No, brži od njegove misli bio je nindža.

Lepo je video, sopstvenim očima, kako se senka otkida sa zida, leti kroz vazduh s glavom nadole, a potom se s lakoćom dočekuje na noge, samo korak od njega. Noga se izdiže... »So kujakuken«, udarac petom ili donjim delom stopala, noga kao oprugom izbačena pogađa određeno mesto, u prsa, za vrat, u lice... Prasak, i Klaus Bonhof zamračenog uma odleće prema vratima, telom ih poklapa i zatvara.

Malo raskrečen, povijen u koljenima, nindža se nadnosi nad neživotno telo pukovnikovog dželata i čeka. Čeka na neki signal spolja. Međutim, niko se ne javlja. Ništa se ne čuje. Čuvari ispred pukovnikove odaje nemaju nameru da napuštaju svoja mesta bez izričitog naređenja. Zato nindža ostaje da čeka, da Bonhof dođe sebi, s obzirom da mu nije zadao udarac pod kojim pucaju vratni pršljenovi.

»Magnum« je pri padu izleteo ispod kaiša i sada je ležao blizu ogromnog Austrijančevog tela.

Lesli se uspravlja i prekršta ruke na grudima.

Bonhof prvo pomera jednu nogu, a potom i drugu. Bolovi su nesnosni i pod jezikom oseća krv. Sve što iz njega izlazi su potmuli, prigušeni jauci. Oseća pod rukom vertikalani deo nečega. Zid? Dovlači se do njega i naslanja glavu. Samo kada bi uspeo da otvori oči i pogleda oko sebe. Sve je košmar u njemu, u glavi, u telu, nešto se dešava, a on još uvek ne dolazi sebi.

Ipak, organizam Austrijanca dobro funkcioniše uprkos podmaklim godinama. Leđima oslobođen o zid, u sedećem položaju, oprezno otvara jedno oko. I vidi onu senku.

Otvora drugo... Isto!

— Ko... si ti? — uspeo je da prevalja preko jezika. Tada kon-

statuje da u ustima ima nešto sitno, tvrdog oblika. Šta bi moglo da bude drugo nego zubi...

— Gde je... doktor? — opet je zastenjao.

Ninđa se malo nagnu prema njemu.

Za trenutak je šakom povukao donji deo kapuljače i poznato lice »doktora« Pola Paskala blesnu pred sasvim zbunjanim Austrijancem.

— Ti... nisi doktor! — rekao je.

— Ja sam tvoj kraj — odgovorio je Leslie.

— Šta hoćeš? Gde smo pogrešili...? Ti si na slikama isti... Mein Got! — mrmljao je Bonhof. Zar je moguće da se neko nepoznat, i opasan, mirno infiltrira u centar »Oklopnog krsta« a da ne posumnjaju nijednog trenutka? Zar nije bilo i ranije čudno da se nadomak samog »doktora« u Salzburgu na pločniku nađu izubijani i obeznani njihovi ljudi, sa iskustvom i naoružani do zuba? Zar je moguće da se sve ovo njemu dešava, na samo dvadesetak koraka od pukovnika i njegove elitne straže?

Morao je nekako da im da znak...

— Ne mrdaj! — opomenu ga Leslie. — Ja hoću da izađem odatle i ti ćeš mi pomoći...

— Ne...

— Reći ćeš mi koliko je ovde ljudi i kuda je najbezopasnije proći — nastavi ninđa, približavajući se Bonhofu.

— Nikada! Ništa neću reći, prokleti...

— Reći ćeš! — ubedljivo je rekao ninđa i pružio ruku.

— Možeš da me ubiješ... ali neću reći.

— Smrt je trenutak — odgovorio je Leslie — a bol je nešto što traje, a zove smrt kao olakša nje.

On stavi obe šake na vratne žile, usmeravajući svoj pritisak prstiju na određena mesta od čega se Austrijančevo telo prćaknu, a iz grla izlete krik.

Ali, šake ga nisu napuštale.

— Govori — posavetova ga ninđa i pojača pritisak.

— AAAAHH!

— Koliko je ljudi?

Lice Klause Bonhofa orosiše graške hladnog znoja, a zenice mu se raširiše kao latice cveta. Trpeo je koliko je mogao, ali sve ima granice.

— Ljudi... mislim dvadesetak, ovde... — stenjao je sve slabijim glasom. — Nešto u šumi okolo... pored puta... ne znam...

— Gde je izlaz?

— Stepenice na površinu... i stepenice dole, prema jezeru, kroz veliku cev... Aaaaah!

— Slagao si me! — skoro mu dodirnu licem lice ninđa.

— Neee... nisam...

Lesli skloni šake i ogromna količina ustajalog vazduha ispu ni Bonhofova pluća. Grudi su mu se nadimale žestokim trzajima više puta, sve dok se nisu umirile, a boč nestao sa vratnih žila. Imao je utisak da su ga držale demonske kandže željne krvi.

Ninda se malo udalji. Čekao je reakciju.

Bonhof nije pokazivao namenu da se pridigne. Za njega da lje opiranje nije imalo smisla. »Magnum« je mogao da dohvati samo ako se baci na njega, ali nije bio siguran da ga ona munja od noge neće sustići i smrskati mu vilicu. Krenuo je rukom prema »kragni« svoje rolke, kao da hoće da je otvori i unese vazduha po oznojenoj koži. Njegov prst napipao je medaljon, privezan na tankom lančiću i uvučen dole, na grudnom košu. Medaljon koji je imao posebnu namenu: na pritisak, slao je signale za uzbunu po celom bunkeru.

Lesli je to shvatio za delić se kunde kasnije. Sa zadovoljnim, pakosnim osmehom, Klaus Bonhof je zajedno sa nindom oslušao prve prodorne zvuke po okolnim prostorijama.

— Sad si gotov — smejao se Austrijanac.

— Voliš li da se smeješ dok umireš? — upita Lesli.

Bonhof prestade da se ceri. Bacio je pogled prema »magnumu«: to je bila jedina, poslednja šansa da nešto učini i za sebe, a ne samo za »Oklopni krst«.

Urlajući, pružio je ruku, a s rukom i telo. Čizme su zaškripale po betonu. I dok drhtavi prsti dotiču dršku dugocevnog revolvera, dok se u njegovim očima iskri nada da će dokopati svoj zadnji spas, nindino telo lebdi u vazduhu kao trokrakacrna zvezda; »joko-geri«, udarac nogom u rebra, izbija iz pluća ostatak vazduha i grlo ostaje presečeno, a rebra seku pluća i pune ih krvlju. Izobličeno lice Klause Bonhafa ubrzo potom nestaje u rukama Leslija Eldridža. Zahvat ulevo, trzaj koji označava samo pucanj, pucanj vratnih pršljenova, i sve je gotovo.

Pukovnikov dželat se prostro po podu kao lutka. Iskeženi zubi poslednji put su se odupirali trenutnoj smrti koja se najavljevala u magnovenju.

Hodnik...

Morao je krenuti pre nego što se koncentriše veća gomila. Mala prednost bila je u tome što je uzbuna dignuta, ali bez određene lokacije. Šta je to pretilo organizaciji? Ko je mogao da dopre do nje? Možda će se pukovnik dosetiti da se to jedino može povezati sa francus-

kim naučnikom, jer jedino je on bio živi stranac u bunkeru.

Otvorio je vrata samo toliko da je mogao pogledati deo hodnika kroz pukotinu svetlosti žućkaste sijalice. Negde su se čuli udaljeni glasovi, negde pri tajeni bat čizama. Ocenio je da su mu najveće prepreke u gornjem nivou bunkera stepenište koje je vodilo prema ulazu kolibe i prema šumi.

— Klaaaaus! — odjekivao je pukovnikov glas.

Dolazili su.

Lesli odgurnu vrata.

Video je pukovnika Emerika fon Majera na vratima svog kabineta. Ovoga puta bio je raskopčan, uznemiren, a njegovo »gu meno« lice pretvorilo se u smeću besa, zbunjenosti, neizvesnosti, nestrpljenja. I on i njegova dva čuvara istovremeno su skrenula poglede prema Lesliju.

Sve su mogli da očekuju osim ove senke.

Za trenutak, na njihovim licima ogledalo se samo zaprepašćenje.

Pukovnikovo lice se prosto izdužilo.

Iz sobe odakle su mogli jedino da izađu Klaus Bonhof ili doktor, izmislilo je neko stvorenje pokriveno crnom svilom od glave do pete. Ništa mu nije bilo jasno od svega toga, ali... da nešto nije bilo u redu, to je bilo očigledno. I zato je njegova

prva reakcija bila da naredi likvidaciju.

— Ubijte ga! — povikao je.

Ninđa se malo saže, isturajući desnu nogu napred. Desna ruka je napravila oštar izbačaj iz samog ramena, a prsti šake propustili su šestokraki predmet u pravcu jednog od stražara. Šuriken je kao osa ozvučio vazduh, a potom se zario u čelo džinovskog poklonika »Panzer-Kreuza«. Njegove obe šake kretnule su gore, u samrtnom pokušaju da se domognu tog čuda koje lomi čeonu kost i prodire u mozak. Ruke su zastale na pola puta; krv je šiknula po licu i čovek je pao na kolena, bez glasa. Zatim se strmoglavio na teme.

Kukavica u suštini, Emerik fon Majer je zbrisao u svoj kabinet brzinom na kojoj bi mu pozavideli i mladići. Zalupio je vrata za sobom, ostavljajući drugog stražara licem u lice s nepoznatom, misterioznom aveti. A taj stražar je više instiktivno nego sračunato pritisnuo obarač stalno otkočenog automata. Zrna su zadobovala po zidovima hodnika, međutim ninđa već ni je bio na istom mestu. U skućenom, zatvorenom prostoru pucnji su odjekivali stotruko.

Lesli je načinio dug skok, dočekavši se na ruke a potom napravio »zvezdu« u vazduhu. Stražar je u paničnom strahu

usmerio cev i ispratio taj kolut koji se stravičnom brzinom približavao. Ispraznio je ceo šaržer, a da nije ni ogrebao napadača; kada je igla udarila u prazno, bacio je oružje od sebe i posegao za nožem. Ali, uvideo je da za to više nema vremena. Ninda je bio tako blizu da mu je osetio dah. Podigao je svoje snažne ruke i zamahnuo da smrviti te oči u prorezu, stisnuo je prste svom snagom u splet zglobova i mišića, uneo je sav svoj odbrambeni instinkt.

Udarilo je u nešto, nije znao šta, ali to je zabolelo tako žestoko da je jauknuo. A ninda je samo laktom blokirao njegovu ruku, istovremeno vraćajući udarac poznat kao »empi-uši«, udarac laktom. Blokada je učinila svoje. Čovek je izgubio ravnotežu i povio se. Sustigao ga je »kata-guruma«, zahvat preko ramena, kada glava već leti prema betonskom podu, a ruka ostaje kao u kleštima. Tresak, a onda nindino stopalo staje protivniku za vrat i kada mu žile, drobi rskavice i sabija krv u grkljan.

Glasovi su bili sve razgovetniji.

On priđe vratima iza kojih se krio pukovnik ili iza kojih je već imao pripremljen put za bekstvo u izuzetnim situacijama. Prislonio je glavu na metalnu ploču.

Skoro je mogao da mu opipadahn s druge strane.

Ali, trebalo je krenuti prema sigurnijim prostorima.

Ako u hodnik nagrme veća gomila pukovnikovih »obožavalaca«, biće to iskušenje i za nindu kakav je bio Lesli Eldridž. Predosećao je da neće stići do kraja hodnika i do stepeništa, a da se ne sudari sa njima. Pogledao je prema tavanici. Potrčao je nekoliko koraka, a onda se vinuo u vazduh. Kao da se otkida od tela, njegova noga vodi stopalo prema sijalici, dostiže i mrviti.

Ninda se dočekuje na noge i, napet kao struna, procenjuje razdaljinu do sledeće, poslednje. Iz nogavice vadi metalnu cev, stavlja kuglicu iz pojasa i usmeruje na sijalicu.

Paf!

Hodnik ostaje u tami. Samo malo svetla na početku koje dolazi iz drugih osvetljenih prostora označava mu put. Mrak je, a siluete stražara ispunjavaju prostor. Oni utišavaju glasove i zastaju, zbunjeni pred iznenadnom tamom. Cevi automata i skraćenih pušaka kao da svetlucaju u tami čudnim, pretećim, neprijateljskim odbleskom.

Mrak je, ali ninda vidi u mraku. Razvio je to čulo vežbom i dugim boravcima u totalnoj tami, puštajući očima da se prilagode neprirodnoj sredini.

Gomila je odjednom začutala. Da li su i oni osetili na neki način prisustvo opasnosti ispred sebe? Dešava se to neretko kod običnih ljudi, kada se koža ježi, a čula prorade mimo njihove volje, i upozoravaju.

Lesli se maši svojih dimnih »bombica«. Morao ih je upotrebiti odmah, dok su se oči progonitelja navikavale na iznenadnu tminu u hodniku. Izvadio je dve i bacio na pod. Osim dima, prasak ovih minijaturenih pirotehničkih oruđa ninđa pratila je i bleštava svetlost sa visokim sadržajem sumpora. Gonioci bi za trenutak ostajali zaslepljeni tom svetlošću, dok bi dim hvatao za grlo i izazivao kratko, ali neugodno gušenje. Spreman na tako nešto, ninđa bi zaustavljao disanje i u momentu bleska sklapao oči — a potom bi jurio kroz ili pored protivnika.

Blesak, dim, oštar miris koji razara nozdrve, a onda nešto ogromno, crno, kao gigantski slepi miš leti kroz vazduh.

»Joko-geri«, strašni udarac u rebra, »mavaši-geri«, pucanje kostiju kuka, okreti u vazduhu i silina udaraca potpuno obezglavljaju gomilu naoružanih ali stisnutih i ošamućenih sluga »Oklopnog krsta«.

Tela i krici se mešaju u tami hodnika.

Oni koji padaju, sapliću druge i tako se stvorio opšti haos.

Odjeknuo bi tresak nekog automata koji bi ispao iz ruku stražara: metež u hodniku dopunjavali su povici, psovke i naređenja koja niko nije ili čuo ili slušao. Najzad je negde sev-nula baterijska lampica.

Ali, kada su se upalile još neke, ljudi su se samo zagledali između sebe. Neki su se podizali sa zemlje propisno izgaženi i ugnječeni, drugi zverali okolo u potpunoj unezverenosti, treći su hteli napred, ali bilo je nekih koji su žurili natrag prema mutnoj svetlosti iz drugog hodnika.

— Main Got — vikao je neko — šta se desilo?

— Nešto je projurilo pored mene — režao je drugi. — Nisi to bio ti.

— Ja? — pljunuo je na pod treći. — Neko je na mene bacio nekog, ali ništa nisam video...

— Dvojica leže — nadjača žamor jedan krupan glas. — Da nisu mrtvi?

— Nisu, ali polomljeni su...

— Kako?

Snopovi lampi padoše na nesrećnike kojima je stopalo Leslija Eldridža okrenulo rebra u dubinu ili tako smrskala kuk da im je noga na toj strani ostala nepotrebna...

— Ovde nema nikoga — ja više sa dna hodnika.

— A pukovnik?

— Nema ga u kabinetu... A njegova dva stražara...

— Gde su? Zovi ih ovamo —
— opet je naređivao onaj duboki glas.

— Ne mogu da dodu...

— Kako? Ja naređujem? Šta rade?

— Leže... mrtvi su.

— Mrtvi? — utiša glas ovaj, a ostali kao da se skamenise pred tim novim saznanjem. U bunkeru nikada nije bilo drugih mrtvaca osim onih koje su njihovi »izaslanici« po Evropi kidnapovali i dovodili u Centar. A sad odjednom dva njihova člana mrtva!

— Jesi li siguran da su mrtvi? — zarežao je duboki glas i čovek, visok, snažan, u zelenoj »tankerici« počeo da se probija prema dnu hodnika. Zatim je zastao pred telima.

— Šta je ovo? Prokletstvo... šta je ovo? — upitao se, obasjavajući svetlom lice jednog od stražara, iz čijeg je krvavog čela virio kraj šurikena. Vrhom prsta dodirnulo je jedan od šiljaka, a onda se trgao kao da ga je zmija ujela. — Kako je ovo čudo? Šta je s drugima?

— Mihaelu je slomljen vrat — odgovorio je momak koji je klečao nad drugim lešom — a onda je zaklan, ali nije nožem.

— Kako nije?! — đrao se visoki.

— Nema reza, nečim drugim, tupim predmetom mu je smrvio grkljen.

— Bože moj! — pridigao se visoki čovek, stežući u desnoj ruci »šmajser«. — Ovo je nemoguće! Moramo naći pukovnika i...

— I Klaus je mrtav! — odnekuda izbi glas. Lampe se okrenuše prema momku koji je stajao na vratima sobe, gde se nedavno nalazio zarobljeni »doktor«. Ovu vest dočekao je novi žamor, samo ovoga puta to više nije bilo urlik gomile spremne da sve pred sobom smrvi i ras-komada. Sada je to bio eho ner-voze i nesigurnosti.

— Mrtav! Pa... šta je ovo?! Ko je to mogao da učini?! — urlao je visoki u »tankerici«. Bio je plav, kratko ošišan, s ožiljkom na levoj strani lica, od obrva do jagodice. — Je li ovde neka pobuna? Zar su neki stranci upali u Centar? Na šta ovo liči? Šta je sa našim fire-rom? Zašto me svi tako gledate, napolje i tražite...

— Pukovnika?

— Ne, do đavola... Ubicu!

— Kako izgleda ubica, Franc? — upitao je momčić obrijane glave. Pitanje je izgledalo glupo, ali na mestu.

— Sigurno nije kao ti — zareža Franc. — Možda je kao... kao...

Odjednom je zastao.

— Da nije to onaj doktor ko-
ga su doveli Klaus i Gerd? —
— razjasni Francovu misao je-
dan od ljudi, koji se nalazio po
strani, u stvari, i dalje nagnut
nad leševima stražara. Zagledao
ih je i opipavao, kao da je sa
njihovih užasnutih, zaleđenih
izraza očekivao da primi poru-
ku, ili objašnjenje.

— Doktor? — skoro se histe-
rično nasmeja plavokosi Franc.
— Koji bi doktor mogao da...

— Možda nije doktor? — pre-
kide ga čovek, zamišljen i ni-
malo oduševljen onim što je
počelo da ga muči. Čak se os-
vrnuo oko sebe, kao da traži
nešto ili nekog sakrivenog u
blizini, a nevidljivog za njihove
oči. Čovek je bio obrijane gla-
ve, tridesetih godina, mršav,
jake brade koju je verovatno
morao brijati svakog jutra;
imao je visoko čelo i pravouga-
one naočari za čitanje izbliza.
Njih je sada lagano skinuo i
mirno izdržao besan pogled pla-
vokosog.

— Kako nije doktor? — upita
ovaj.

— Ovo može samo jedan čov-
ek da uradi — kazao je mr-
šavi.

— Oto, nisam raspoložen da
slušam citate iz tvojih knjiga!
— dreknu Franc. — U nekom
smo sosu, moramo da idemo u
poteru. Moramo naći pukovni-
ka, moramo za ubicom... Znaš

ko je? — odjednom je samog
sebe prekinuo.

— Znam samo da je ninda
— odgovori Oto.

— Ninda?! Šta je to ninda?

— Obično su to Japanci — ob-
jasni Oto — ali ima dobrih uče-
nika i među belcima. Ovaj je
opasan. Osetio sam da je nešto
prohujalo pored mene, nešto
veliko i crno. To je bio on.

— Veliko i crno?

— Ninde nose crna odela.

— Do đavola odela, Oto! —
— zaurla Franc i uperi svoj
šmajser u momka. — Šta je ono
u Borisovom čelu?

— Jedno od njegovih oružja
— odgovori Oto. — Čitao sam
o njima, ali nisam znao da ih
ima u Evropi, Franc. Oni su
opasni. Jednim udarcem lome
vrat, nogu, ruku, lice... Puni
su trikova i...

— Dosta! — prasnu Franc,
osetivši da će dalje nabrajanje
samo pokolebati i zbuniti ljude.
— Nijedan tvoj... tvoj kako
se zove... ninda? Nijedan nije
otporan na naše metke. Čim ga
vidite, pucajte! — okrenuo se
svojim pratiocima. — Krenite!
I ne razdvajajte se. Uvek po
dvojica! Marš!

U tišini su se povukli iza
ugla.

Franc se okrenu prema zami-
šljenom, mršavom poznavao-
cu nindi.

— Bulazniš, Oto! — rekao je besno i uneo mu se u lice. — Hoćeš da demoralizeš naše momke?

— Samo sam rekao ko je — slegnu ramenima ovaj. — Bolje da računaju na to da je opasan, nego da se zaleću...

— Dosta! — prekide ga Franc. — Naši momci su ispekli svoj zanat, prošli kroz specijalnu obuku, umeju da mrze, ali i da se paze. I ti si jedan od njih, zar ne? Ili više nisi?

— Ti sad bulaziš, Franc — mirno uzvratilo Oto. — Da li si zaista siguran da je ono zaista doktor iz Pariza?

— Pukovnik to najbolje zna — odgovorio je Franc. — Njemu verujem.

— Hajdemo onda da ga pitamo — predloži Oto.

— Kako kada nije u kabinetu!

— Bože, Franc — podsmehnu mu se ovaj. — Pa kada zagusti, zar naš firer nema poseban lift za površinu? Sećaš se, vodi iz kabine, samo okrene policu sa pićem i uđe u lift?

Plavokosi uperi svetlo baterijske lampe u svog sagovornika.

— Kako TI to znaš, Oto Verner? — sumnjičavim glasom mu se obratio. — Kako ti to možeš znati? Ti ne spadaš u pukovnike najbliže saradnike?

— To sad nije važno, Franc.

— Ne dopadaš mi se! — odseče ovaj. — Mora da si njuškao okolo? U stvari, možda ti i nisi...

— Sad više nije važno, Franc — ponovi Oto, ovoga puta glasom koji je iskazivao i nestrp-ljenje i prezir.

Franc spusti snop svetlosti sa Otovog lica naniže; ono što je ugledao, nije mu se svidelo. Revolver sa prigušivačem, bio je uperen tačno u njegov stomak. Bilo je to istinsko iznenađenje za osornog i osionog »krstaša«. Šmajser u njegovim rukama stajao je oborene cevi. Ima li vremena da ga podigne i saspe rafal u izdajničko pseto?

— Ubićeš me? — upitao je suvo.

— Naravno, Franc — nehajno je odgovorio ovaj. — Zašto si poslao momke od sebe?

— Ko si ti?

— Razgovoru nikada kraja — reče Oto i opali, dva puta. Za trenutak se učinilo da meci nisu ni uzdrмали ogromnog čoveka. Primio ih je s takvom mržnjom prema mršavom, obrijanom, brbljivom cvikerašu, da se i njemu samom činilo da će moći to da proguta, a potom slistiti sa lica zemlje izdajnika. Ali... nože izdaju, svest se muti a kroz stisnute šake u predelu trbuha razliva se krv. On još uvek ne može da se načudi zašto krvari kada ne oseća bol?

Zašto mu ponestaje vazduha kad'a je uvek imao pluća za dvojicu? Zašto mu otkazuju ruke kojima je mogao slomiti kič mu svakome pred sobom?

Zatim je pao, tako da se ceo hodnik protresao.

Oto Verner je stajao nad njim, preuzimajući lampu iz njegove zgrčene šake. Nije imao nameru da trčkara okolo za nekim ko je neuhvatljiv. Oni koji su ga tražili, nisu imali pojma s kim imaju posla.

— Ninda? — više za sebe pitao se mršavko.

Skoro se nasmejao.

Tražiti nindu značilo je često naći samo prazninu. Osluški-vati njegovo kretanje, značilo je uglavnom čuti sopstveno disanje. Ko je želeo da vidi nindu, video bi samo svoju senku. Oto Verner je o tome čitao dosta, video je puno dobrih filmova i odgledao mekoliko dobrih predstava, ali ništa uživo, ništa tako blisko, na dohvat...

Ninda!

Čarobnjak i crni gospodar noći. Ponekad je kao vetar, samo se oseti njegova snaga. Često je nemilosrdni ubica čija je sposobnost da iščezne dovodila do ludila sve one koji su mislili da će ga dohvatiti. Nestajao je u oblaku dima i blesku svetlosti, katanom je obarao po trojicu jednim udarcem, telo mu je od

gume, ruka kao drobilica, kosti šake i stopala od čelika...

Ninda!

Podno Alpa, kao da je sleteo sa neba i namerio se da uništi jedno fašističko gnezdo. Pukovniku se loše piše ako na vreme ne pobegne iz ovog osinjaka.

Oto Verner krenu i sam napred.

Pukovnikov glas odjekivao je šumom kao krik ranjenog medveda. Njegova čula predosetila su da se radi o neobičnom ali opasnom uljezu. Zaključio je da u bunkeru nema dovoljno ljudi da bi neutralisao jedno takvo čudovište kome ne mogu ništa meci, a koji iz ruke šalje crne tačkice i ubija grdosije od preko dva metra kao da su lutke napunjenje slamom.

Stražari na određenim tačkama nisu znali imajuli smelosti da napuste svoje strogo kontrolisane punktove. Međutim, urlanje Emerika fon Majera bilo je ipak ubedljivo. Oni najbliži, potrčali su prema kolibi; dočekivao ih je razdrljani i zapenušani »firer« i prosto ih gurao na stepenište, prema donjem nivou bunkera.

— Ne gledajte me! — vikao je. — Dole je jedan ludak obučan u crno... Ubija naše ljude!

Likvidirajte ga čim ga vidite!
Napred! Pucajte!

Potom je nastupila tišina.

Pukovnik se osvrnuo oko sebe. Odjednom je bio sam, ne računajući čuvara koji je tu stajao sve vreme, štiteći ulaz u kolibu.

— Mein Got — urlao je pukovnik — zar više nemamo ljudi?!

Stražar zaista nije znao odgovor.

Emerik fon Majer ga prodrma žestoko, ali ovaj nije ni trepnuo. Stajao je u stavu mirno i bio spreman da otrpi sve.

— Niko nepoznat pored tebe nije prošao? — upitao je zadihano.

— Ne, moj pukovniče! — odgovorio je momak.

— A proleteo?

Tek sada stražar zatrepća. Da nije vođa popio više nego što treba, ili zbija šegu sa njim? Kako bi neko iz bunkera mogao da »proleti« ako nije ptica?

Pukovnik odmahnu rukom, shativši da je i on preterao. Nije imao nameru da se vraća u bunker dok se situacija ne okonča. Stajao je sa otkočenim »lugerom« i vrebao glasove iz dubine, očekujući samo dobru vest: da je čudovište ubijeno, izrešetano, zadavljeno, bilo šta, samo da se uveri da ga nema!

Blagi bože, jedan jedini čovek uneo je pometnju u njegov Ce-

ntar »Panzer-Kreuz« organizacije! Jedan jedini! I to ga je on lično dovezao iz Pariza, smestio u sobu da se raskomoti, poverio ga svom najodanijem i najspособnijem čoveku — a onda je iz te proklete sobe izašao mrak! Da, pravi đavolski mrak!

Iz dubine su odjekivali pucnji. Emerik fon Majer se iskezi; minutj će mu biti odbrojani, uveravao je sebe. Čak je začuo bat čizama. Neka dobra vest? Neko se približavao otvoru kolibe, neko ko je mnogo žurio.

Golobrad momak, obrijane glave, u rolki, bez oružja, ali zato natopljen znojem kao da je bio pod hladnim tušem, zabezeknuto se našao licem u lice sa svojim vođom. Izgledalo je kao da vidi avet. Saplićući je došao do izlaza, a onda se spotakao i pao na kolena.

— Gde je?! — zaurla pukovnik.

— Gospodine... moj puk... dole je strašno... — mucao je momak.

— Šta to pričaš, idiote?

— Imamo šestoricu mrtvih... Sasečenih... trojica ne mogu da se podignu... slomljeni su, kao čekićem da ih je...

— Štaaa?! A gde si ti pošao?

— podiže revolver pukovnik.

— Malo vazduha, ja... — preblede momak. — Odmah se vraćam.

— Gde ti je automat?

— Ispao mi je...

— Bedni idiote! — planu fon Majer i opali. Momak samo kratko zaječa, a onda se stropošta pred njegove čizme pogođen u oko. Stražar kraj ulaza više nije stajao tako sigurno i podanički. Krišom je bacio pogled na svog mrtvog drugara, a onda mu brada zadrhta.

Pukovnik se okrete prema njemu.

— Gde je Šeler? — upitao je.

— Kod čamca, moj pukovniče.

— Idi dole i zovi momke ovamo — povukao je stražara za rukav i počeo da ga gura u kolibu. — Svi napolje, sačekaćemo hulju ovde! Jasno?

— Ja... jasno!

— Marš!

Počeo je nervozno da pravi krugove po vlažnoj travi. Sve je izgledalo poput košmara, grozničavo se sabirao fon Majer. Sve je izgledalo nestvarno! Nemoguće! Jedan jedini čovek... satana, ne čovek! Šestorica mrtvih! To ne može biti. I šta je rekla još ona bedna kukavica? Da, trojica onesposobljenih. Momak je sasvim poludeo, pričinilo mu se. Napunio je pantalone čim je pripucalo i krenuo da spasava kožu. Ako je video jednog da leži, video je trostruko od straha!

Bat čizama opet je bio blizu uha. Idiote! Kad je naređeno

napolje, svi su bili revnosni da zbrišu! Trebalo je možda dati primer, pa sići dole, ali... vođa ne sme da se izlaže riziku. Za njega treba da se gine i da se živi, da mu kliću, da mu veruju, da ga slave... Sve te »sitnice« bile su predviđene u njegovom programu, u njegovoj glavi, ali faktor iznenađenja nije bio zapisan nigde.

Ljudi su počeli da izlaze napolje. Posmatrao ih je ćutke; nisu to bili momci spremni na sve, mein Got! Izgledali su malo zbunjeni, neodlučni, ali valjda će to proći kad osete njegovo prisustvo. Mora ih organizovati, napraviti plan, smiriti, ohrabriti.

— Gde je Franc? — upitao je, tražeći pogledom plavokosog pomoćnika, sa ožiljkom. Malo zebnje uvuče mu se u srce. Nije trebalo ni da čuje odgovor.

— Dole niko nije ostao... bar ne živ — javi se sa strane Oto Venner.

Pukovnik ga krvnički pogleda.

— Da li ste se prebrojali? — zaškripao je zubima. — Ima vas osam. OSAM! A bilo je... dvadesetak. Najmanje... Mein Got! Sve ću vas postreljati!

Počeo je da šetka gore-dole, da bi se na kraju zaustavio i svakog ponaosob pogledao. Za-

tim je uperio prst na ulaz kolibe.

— Taj đavo... — promrsio je. — Taj demon, dole... Mora izaći ovde — zamlatarao je rukama. — Jednom mora da izađe, a mi ćemo ga sačekati. Jasno?! Neću da od njega ostane ni komad... Ono što ostane, ja ću pojesti!...

Ljudi su klimnuli glavama. Više nije bilo onih odsečnih otpozdrava. Ovo je bila borba na život i smrt. I rešenost da to do kraja. Bar je bilo lakše čekati na otvorenom prostoru i nišanim na svaki pokret.

Razišli su se na nekoliko mesta, iza stabala drveća, ili su poлегали po travi. Čitali su i nisu skidali oka s nišana. Pukovnik se takođe udaljio, praćen Vernerom. Birao je najdeblje stablo u najgušćoj senci, odakle je, naravno, imao i dobar pregled svojih ljudi. Nalazio se iza svih njih, a to je bio loš znak za svakog: njihov pukovnik pucaće u glavu onome ko pokuša da se izvuče.

Čekali su.

Minuti su prolazili, a iz kolibe se nije ukazalo ništa nalik na oblik života. Samo se tišina raslinjavala od drveta do drveta, od grane do grane, od pogleda do pogleda. Dlanovi na kumdacima su se znojili, rosa se sli vala na kapke, a nisu smeli da pomere ruke i uklone je.

I tada, čudan, zaglušujući huk iz dubine!

Emerik fon Majer poskoči.

— Mein Got, šta je to? — cinknu.

Oto Verner samo malo iskrenu glavu, kao da osluškuje i procenjuje.

— Moj pukovniče — rekao je — to je... jezero!

— Jezero?! — zagleda se u njega ovaj.

— Mislim da je odvalio vrata za veliku cev.

— Štaaaa?! — zapeni pukovnik. — Šta to hoće? Da ispliva napolje?

— On to može.

— Nemoguće! — prasnu pukovnik. — Voda će ga slistiti kao... kao balegu! On ne može protiv struje... Udaviće se, proklet bio!

— Moj pukovniče, dok mi ovde čekamo, on roni — podseti ga Verner.

Pukovnik se ustremi na svoje ljude.

— Ti... ti... i ti... Sidite dole i vidite šta se dešava. Sme sta!

Poskočili su kao opareni; sva trojica su imali baterijske lampe i snopovi svetlosti, kao užareni mačevi, probiće tamni otvor ulaza i njihove senke se razigraše i raštrkaše po zidovima.

Potrajalo je nekoliko dugih minuta. Fon Majer je čekao iz-

duženog vrata, nagnut napred kao neko ko bi mirisom »opi-pao« pred sobom stvari. Iznutra se nisu čuli pucnji. Ili momci nisu naišli na protivnika ili... ne, to bi bilo suludo da ih je neko bešumno ispratio na onaj svet.

Pukovnik odahnu kada su se pojavila sva trojica.

— Pa?! — dreknu on.

— Voda je prodrila u donji deo — raportira jedan od njih.

— Idiote! — planu pukovnik. — Ima li koga dole?

— Nema nikoga, moj...

— Siguran si?

— Sve smo pregledali — odgovorio je čovek, kome su čizme i deo pantalona bili sasvim nakvašeni — ali osim nekih sanduka i boca, nije bilo ništa. Jedino voda još ulazi...

— Kako? Niste zatvorili vrata?

— Jesmo, ali... ostala je mala pukotina. Treba više ljudi, sve je zakrčeno.

— Onda ih povedi dole! — razljuti se pukovnik. — Ovde neka ostanu trojica da paze za svakij slučaj. Ja idem po čamac, ako ispliva u jezeru, biće to lep podvodni pogreb za našeg prijatelja... Jasno?

Oto Verner krenu za fon Majerom kroz šumu.

Osam napuštenih momaka gledali su kako im »firer« zamiče u šumu. Gledali su sve

dok nisu bili sigurni da ih više ne vidi i ne čuje. Onda su se pogledali. Neko je trebalo da izgovori glasno ono što su svi pomišljali.

Najstariji među njima možda je imao dvadeset pet godina. Bio je najkrupniji, ali i najsmireniji. Pošto su svi gledali u njega, morao je da razmišlja. A za razmišljanje, najbolje je zapaliti cigaretu.

— Bonhof je mrtav — rekao je posle kraćeg ćutanja. — Franc takode. Šeler je na jezeru... Pukovnik je odleteo. Šta mislite da radimo?

— Ti nam kaži — dobaci neko.

Stajali su u krugu.

— Ako mene pitate — polako je odgovorio momak — ja mogu da se vratim svom poslu u Beču. Plata možda nije velika, ali bar nisam u bunkeru.

Svi su ćutali i slušali. Zatim je momak skinuo narandžastu traku sa ruke i bacio kačket sa glave. Kao po komandi, svi ura diše isto.

— Naravno, ostajem veran ovoj ideji, ali kada se pojavi neki bolji pukovnik... Ovaj je živa panika, momci!

— Tako je — javi se nekoliko glasova.

— A onaj što nas je istrebio, još je gori — dodao je zatim i pogledao u svoj automat. Čini-

lo se da ga odbacuje sa žaljenjem.

— Moramo bez oružja odavde — rekao je. — I svako svojim pravcem. Ne poznajemo se. Ne vidim vas, ne znam ko ste, ne znam šta tražite ovde.

Kako su svi klimnuli glavom, momak baci oružje u šiprag i bez reči, bez pozdrava krenu. Ostali su gledali za njim neko vreme, a onda se i oni raštrkaše.

Šuma je ostala u muku. Jedino se iz podzemnog dela starog bunkera čuo šum vode, ali diskretan, tih, uspavljujući. Leševi unutra niko nije imao da pokupi. Ako je bilo i živih, moraće da se pobrinu sami za sebe. Ili dopuziti do izlaza, ili potonuti u vodi kada krene svom silinom čim probije prislone vrata.

I zaista, jedna šaka dotakla je prag kolibe.

— Upomoć...

Odgovorio mu je noćni muk.

* * *

Kada je voda pokuljala, Lesli je imao utisak da mu je čitavo jezero na ramenima.

Čak i takav sklop mišića u nindinom telu, prošao je kroz dobru torturu dok je savlađivao prepreku po prepreku sastav-

ljenu od mišićavih, naoružanih i nasmrt preplašenih podanika »Oklopnog krsta«. To više nije bila potera za zagonetnim i smrtonosnim protivnikom, već borba za goli život, za izlazak iz bunkera čitave kože i neokaljano obrazu. U svom povlačenju, likvidirajući protivnike u borbi izbliza, njegov »tako« sekao je kao žiletom tkiva, do kosti, dok su krici parali zidove i dok su drugi zastajali i pucali na svaki šum oko sebe.

Znao je da gore ima još ljudi, da će ga čekati na izlazu čim se pojavi. Zato se uputio na dno bunkera i metalnom polugom povukao zarđali otpis na vratima koja su bila jedina prepreka između jezerske vode i prostorije u kojoj se nalazio.

Ninda je ispunio pluća vazduhom kako bi pomoću metode hiperventilacije obogatio krv kiseonikom i tako stvorio osnovu za sagorevanje unutar organizma. Sva energija nastala na taj način biće mu neophodna u eventualnom susretu na površini vode. Zalihe kiseonika u krvi omogućiće mu da pod vodom ostane i više od pet-šest minuta, ako bude potrebno...

Silina protoka vode bila je žestoka, ali uvežbano telo ninde uvija se i odoleva mlazu kao jegulja, grabeći metar po metar u visinu, odbijajući se nogama o zidove ogromne cevi,

dočekujući se ramenima i leđima, probijajući vrhovima prstiju vođeni, klizeći stub. Pritisak u ušima i glavi se pojačava; mehurići racionalno i u ujednačenom razmaku izbijaju na površinu. Ako ga čekaju, razmišljao je, ako znaju tačno mesto gde bi mogao da se pojavi, poželeće mu dobrodošlicu rafalima iz automatskih pušaka.

Ali, odustajanja nema.

Povrišna jezera je proključala kada je nindino telo izronilo. Samo nekoliko sekundi trajalo je njegovo pojavljivanje. Uzimanje novog vazduha, a onda ponovo ronjenje. Taman toliko da sportski čamac, sa svojih sto pedeset konja, ne uspeva da se smiri i olakša gonjocima da precizno pucaju.

¶ dok ninda roni, Gerd Šeler za volanom čeličnim stiskom održava čamac. Nagnut na palubi, pukovnik pokreće cev automata po zamišljenoj liniji i iščekuje. Na drugoj strani, Oto Verner sa revolverom u ruci nadzire drugu stranu.

— Proklet bio — proklinjao je Emerik fon Majer. — Nije riba... Mora se pojaviti!

Samo, gde?

Ovog puta nindina glava tiho izranja iz vode. Jezero je oivičeno obalom i borovinom, kamena stepeništa koja su produžetak usnulih jezerskih hotela podsećaju na prevrnuti meh

harmonike, mali dokovi za čamce avetinjski miruju na mesečini... Lesli se okreće. Vozač snažnog čamca znalački vlada i motorom i volanom. Skoro bešumno mu se prikrada i održava mašinu što je moguće mirniju.

Čamcem je upravljao čovek majmunskog lica, zvali su ga Gerd, prisećao se Lesli. I dalje je pod kožnom beretkom, sa čvrsto privezanom kravatom na prugastoj košulji. A Emerik fon Majer se izdiže i nišani.

Mali vodoskoci po vodi pokrivaju nindu; ponovo je zaronio i, umesto da se udaljuje od čamca, on kreće njemu u susret.

Čamac leluja na površini i svi su napeti. Ogromni Gerd Šeler levom šakom pridržava volan, a desnom moderni automat M-15. Držao ga je kao igračku. Osim što pažljivo motre, sva trojica osluškuju. Tišinu noći može da preokrene i šum grančice, a kamoli izranjanje iz vode. Pa ipak...

Glava Leslija Eldridža pomolila se tačno ispred cevi Vernerovog revolvera. Bilo je to iznenađenje za obojicu, sa tom razlikom što je Verner mogao odmah da puca, s obzirom da se kapi vode tek u deliću sekunde duže sklanjale sa očnih kapaka. U magnoveju koje traje kao večnost, njih dvojica ukrštaju poglede i ništa ne govore. Prst

na obaraču ostaje sleđen, a ninda ponovao uranja u vodu. Taj poslednji ostatak međuvremena »uhvatio« je Emerik fon Majer, ali dok se okrenuo i podigao oružje, ninda je nestao.

— Idiote! — urlao je. — Zašto ga nisi ubio.

— Pa, bio sam iznenađen — priznade Oto.

— Iznenađen? — skoro se smejao pukovnik, dok se njegovo »gumeno« lice istezalo i zatezalo već prema svakoj promeni osećanja. — Idiote! Sve vreme posmatramo da negde samo nos promoli, a kad ti glava dođe na nišan, ti buljiš i oklevaš... Sabotiraš me?

— Nikako, moj pukovniče...

— Daću ja tebi »moj pukovniče«, bagro! — urlao je fon Majer. Kundak njegovog automata zaseče vazduh i pogodi Venera po obrazu. Pao je preko sedišta i malo je trebalo da sklizne u vodu. Šakom se zadržao na ivici tapaciranog zadnjeg sedišta, a niz obraz mu linu krv. — Pucaćeš na sve što mrдне, ili ću te ubiti!

Verner se uspravi. Izgledalo je kao da će potegnuti revolver, ali za svaki slučaj Šeler ga preduhitri. Primio je lak karate udarac »atemi«, po desnoj vratnoj žili, a Oto je ponovo pao. Činilo se da mu se ruka odjednom udaljila od tela, da mu više ne pripada.

— Da ga ubijem, pukovniče? — pitao je Gerd.

— Ne... sada nam je potreban — odgovori fon Majer. Potom je zaokružio pogledom po vodi. — Kakav je ovo čovek? Kakav je ovo đavo? — pitao se glasno. — Ako je doktor, onda sam ja papa! Prokletnik! Umešao se i sve mi je krenulo naopak! Ja sam budala! Mein Got!

— Izroniće opet. — javi se Gerd.

— Samo gde? Možda već na obali?

— Svakako ćemo ga videti, pukovniče.

Oto Verner protrlja bolno mesto, ali mu je to malo pomoglo. Sada je osećao ruku, ali bila je vraški utrnula. Prebacio je revolver u levu, što mu nije pomoglo da se bolje oseća. Taj majmun, pomisli, odvaljuje kao remorker!

Šeler ispruži ruku prema šumi.

— Naši silaze — reče. — Vidim baterijske lampe.

— Ne vidim ostale iz kolibe — zarežao je pukovnik. Čudne slućnje su počele da mu opsedaju misli. — Koliko je stražara na šumskim punktovima?

— Četiri — odgovorio je Šeler.

Fon Majer ništa više ne reče. Sav se pretvorio u pticu-grabljivicu kojoj je jedini cilj da se dokopa žrtve i da je raskomada

Jer, nešto je krenulo naopako a da nije uspeo da pohvata konce i drži situaciju u rukama. Kao da se osipalo pred njegovim očima: organizacija, red moral, odanost, moć... I to zbog jednog čoveka!

Koliko taj može da izdrži ispod vode, pitao se.

— Gerd, kreni najvećom brzinom! — naredi pukovnik.

— Kuda?

— Kruži okolo... Ako mu elisom ne otkinemo glavu, onda ćemo mu prosuti mozak ribama!

Šeler dodade gas i čamac se prope.

Čamac napravi polukrug, ostavljajući iza sebe penušav, uzburkan trag u vodi.

Istog časa glava ninđe izroni iz vode. Bio je poslednji trenutak da dođe do vazduha. Zamahnuo je ravnomerno rukama i zaplivaao prema obali; čvršće tle pod nogama više će mu pomoći od prohladne vode i nepredviđenog gilbanja zahuktale mašine. Ugledao je, skoro na istoj strani prema kojoj je plivao, kako se preplicu senke i svetla. Pukovnik je verovatno imao još neku šaku svojih ljudi koji su čuvali prilaze tom delu šume. Sada su dolazili da mu pomognu. Dolazili su, ne sluteći u kakvoj je nevolji njihov vođa. A toga nije bio svestan ni on.

Umesto da kruži, čamac se približi obali. Gerd Šeler je želeo da uspostavi kontakt sa ljudima i počeo je da ih proziva:

— Stefan? Jozef? Hajnc? Obratite pažnju na begunca... Još je u vodi, ali postoji mogućnost da izađe na obalu... Kontrolišite ovu stranu, mi ćemo suprotnu. Jasno?

— Jasno! Samo... kako izgleda?

— Kao đavo! — prodera se pukovnik. — Ima sve crno na sebi, a bori se sa sto ruku. Pucajte čim ga ugledate. Svi odjednom!

Momci se zagledaše.

— Šta čekate? Tražite! — zauzela fon Majer.

Oni se bez reči udaljiše, šarajući mlazevima svetlosti ispred sebe. Nisu dobili nikakva detaljna objašnjenja osim da je u pitanju jedan čovek, i to opasan. Šta je nosio od oružja nisu imali pojma, ali trebalo je pucati u svaku senku koja se bude micala, bez upozorenja.

Čamac napravi zaokret prema sredini jezera.

Tada je fon Majer primetio Leslija kako dotiče obalu i izlazi iz vode.

— Eno ga! — povikao je i pritisnuo obarač.

Međutim, senka više nije bila senka. Sve je opet bila obala, šuma, mesec stisnut među ob-

lacima i zapljuskivanje talasića o bok čamca.

— Geeerd! — zakreštao je pukovnik.

Šeler pritisnu gas i ustremi se na obalu. Verner je i dalje trljao bolno mesto, ali ruka nije htela da sluša. Potpuno je otkazala. Za to vreme, pukovnik je stavljao nov šaržer, sa zadovoljnim smeškom. Kraj je bio blizu.

Emerik fon Majer, iako je bio besan, nije bio toliko lud da srlja napred prvi. Puštao je orijaškog Gerda Šelera da krči put po noći, dok je Oto Verner išao na kraju. Dobro pokriven njegovim širokim leđima, pukovnik samozvane vojski »Oklopnog krsta« bacao je poglede na sve strane, a za svojim pogledom okretao bi i cev.

I, dok su oni grabili napred, Oto Verner je zaostajao; činilo se da uopšte nije bio raspoložen da učestvuje u lovu na čoveka koji je više duh nego ljudsko biće. Moga je Verner svašta da očekuje u svojoj »odiseji« po ovim prostorima, ali da se sukobi sa ninđom, to je već bila naučna fantastika! Pa ipak, dogodilo se. I uprkos svemu tome, uprkos bliskosti s mogućnošću susreta oči u oči — nije mogao a da se ne priseti svog oskudnog znanja o ninđama. To noćas nisu bili ni filmovi, ni ilustrativne bajke. To je bila stvarnost,

opipljiva i veoma smrtonosna. Video je kako umiru ljudi oko njega, u kakvim ranama i sa kakvim povredama... Sâm je poznavao neke karate-zahvate, ali ovo je bilo nešto sasvim drugo. Ninđe danas, istina, nisu bile ono što su ninđe s početka ili kraja šestog veka. Znao je da se ninđe prvi put pominju u zapisima u šestom veku, kao špijuni koji su pomagali princu Šotoku u borbi za vlast. On, kao i drugi japanski feudalci, koristili su ninđe za sve ono čime nisu želeli da se bave samuraji iz otmene, aristokratske klase »buši«: uhodenjem, plaćenim ubistvima, trovanjem, terorističkim akcijama. Obučavani su u posebnim školama čija su načela i programi bili tako surovi da ih je završavao samo jedan između dvadesetak kandidata. A njihova obuka, prisećao se, obuhvatala je potpuno upoznavanje ljudskog tela i njegove filozofije, osnove hemije i psihologije, često i hipnozu — tako da su ih dugo vremena smatrali čarobnjacima koji poseduju natprirodne moći. Osim toga, ninđe su bili vrsni majstori u borbi svim vrstama oružja i obučeni da kao oružje koriste i neke naizgled bezazlene predmete... Uvek nose odeću od crne svile jer im pomaže da postanu praktično nevidljivi a glavno oružje im je katana

samurajski mač, koji u njihovim rukama predstavlja sigurnu smrt za svakog protivnika. Međutim, ninda je pravi pokretni arsenal skrivenog oružja i drugih predmeta pomoću kojih može da savlada prepreke, u bilo kakvom obliku...

— Pa gde je nestao? — zarežao je pukovnik i prenuo Venera iz misli.

— Nije mogao daleko — promrmaljao je Šeler.

— Ovde sam — javi se Leslie odozgo.

Bio je priljubljen uz stablo pomoću »šukoa« a kada su sva trojica podigle glave, on se odbacio od drveta i nogama prosto saterao u zemlju za bezbednost Enerika fon Majera.

Bio je to stravičan »koši«, ili »tigrov zub«, udarac petom noge u lice. I dok je zgromljeni pukovnik leteo u travu, Leslie se dočekao na ruke, napravio »savijaču« nogama u vazduhu i dočekao se na oba stopala ispred samog Šelera. Kao u transu kakve baletske tačke, Leslie Eldridž je na prstima leve noge opisao krug od skoro trista šezdeset stepeni, da bi u sledeći pokret stopala desne noge koncentrisao svu silinu i izbio M-15 iz Šelerove šake kao slamčicu.

Ali, tvrdokorni džudo-majstor treći dan, kako ga je predstavio Klaus, odoleo je bolu. Lice mu se nekako suzilo, oči pretvorile

u dve crte, a vilica se stopila u komad zacementiranog četvorougla.

— Ne skakući, maleni — izazivao ga je Gerd Šeler, pružajući ruke i šake, s prstima pruženim kao četiri bodeža ispod kojih je peti, savijeni palac, tu da ih još čvršće poveže. — Dobro udaraš, ali mlako... Suviše mlako...

Šeler je bio goloruk. Leslie je imao kod sebe šurikene, »tanto«, šuko. Ali, on nije bio čovek koji bi se koristio oružjem ako protivnik ima samo šaku i srce. Za to vreme, Oto Verner nije reagovao; revolver u njegovoj ruci bio je oboren prema tlu. Vukao se stopu po stopu prema pukovnikovom telu, koje je ležalo kao zgaženi pauk, dajući slabašne znake života, ali ništa više.

Teška, olovnomišićava ruka Gerda Šelera skoro je okrnula nindinu kapuljaču. Lesliejevo telo se povilo, mada su stopala ostala pričvršćena za zemlju kao zakucana. Ruke su izronile iz crne svile, šake su se skupile u dva kljuna, oči u prerezu kapuljače kao da su se ispunile svetlošću sunca koje izlazi. Morao je da proveri koliko to ima snage u protivniku, koliko zna, koliko treba da ga poštuje. Izbacio je levu nogu napred, što je učinio i Šeler; bez žurbe, ali ne i mlako, Leslie je uputio des-

nom, iščekujući blokadu. I zaista, Gerd Šeler je levom, sa »uču-uke« zaustavio prodor nindine desnice. Zatim je sledovao »mavaši-geri« desnom. Teška čizma, upućena prema Lesliejevom vratu, bila je dignuta visoko uprkos svojoj težini i opterećenju. Trebalo je da ga pogodi u potiljak i sa sigurnošću obori. Razlika je bila u tome što je ninda sve predvideo i sve amortizovao. Umesto da teški don stopala slomi nindin vrat, noga je ostala u vazduhu bez oslonca. Lesliejeva ramena su se povila, a ruke uhvatile Šelerovu nogu takvom brzinom da mu je leva automatski krenula za desnom, u prazno. Ogromno telo dobro je protreslo tle pod sobom.

Lesli je zastao. Čekao je hoće li ogromni pukovnikov telohranitelj moći da smogne snage da ustane. I, gle, zadivljujućom lakoćom i brzinom, Šeler se podigao i ponovo zauzeo borbeni stav. Više se nije cerio stisnutih usta. Disanje mu je bilo teže, oči krvavije, ali uporno je terao sebe gvozdenom voljom da ostane na nogama i da se bori što duže, što žešće.

Ali, Lesli Eldridž nije više želeo da produžava noć. I za njegovo nadljudsko telo sukobi u bunkeru i ronjenje protiv bujice imali su uticaja. Morao je da uradi nešto brzo, iznenađu-

juće i efikasno. Nešto što Gerd Šeler nikada nije video. Niti će kasnije moći o tome da priča.

Šeler ukočenih ruku pokušava da isprati nindino telo koje se odlepljuje od zemlje. Odjednom mu se čini da to u vazduhu više nije čovek, nego ogromni crni leptir, ili neki sličan nestvarni leptir; nindin let je neverovatan, Šeler pokušava da ga dohvati i svuče na zemlju, ali sve je to samo pokušaj. Telo u crnoj svili preleće na drugu stranu, udara o veliko stablo bora i odatle, kao da se spaja sa gumom a ne čvrstom korom, vraća natrag. Šeler kasni u svemu, ruke su mu bespomoćne, glava preteška, vrat zakočen. A nindin »šuto«, umesto rukom, stopalom pogađa nervni čvor na Šelerovom potiljku.

Telesina je najzad na travi, još diše, još se kopreca, još hoće da odoli, međutim Lesli Eldridž staje na zemlju, a potom se od nje nanovo odlepljuje. Sve se odigrava munjevito pred očima hipnotisanog Ota Vernera: ninda je na kolenima pored smravljenog protivnika, desna ruka opisuje brz, skoro neuhvatljiv luk u vazduhu, savijena šaka sa izbačenim srednjim zglobovima prstiju spušta se na Šelerovo lice. »Hiroken«, koji lomi i ubija, jači i od »atemija« kada ga upotrebi pravi ninda na svoj način.

Lice palog protivnika sada je samo raskrvavljena masa.

Život je istekao odmah.

Ninđa prikuplja noge, savija kolena i spušta glavu. Ruke mu se sastavljaju, šake takođe. Palac i vrhovi prstiju malo su savijeni, ali sasvim dodirnuti. Bio je to »usidiši-in«, ritual kada se ogromna snaga smiruje, a prikuplja nova energija koja je samolećiva, uspokojavajuća i okrepljujuća.

Oto Verner stoji iznad obeznanjenog Emerika fon Majera.

Lesli podiže glavu. Ne, više nisu sami. Iz šume je čuo korake, prikradajuće, preteće korake. To mogu da budu samo pukovnikovi ljudi koje je privukla malopredašnja pucnjava sa jezera. Sada su se sjatili, zaštićeni mrakom i ohrabreni automa na sebi. Vidi im siluete i ne preostaje mu ništa drugo nego da ih sačeka.

Verner ne slući ništa. On je i dalje u šoku zbog onoga što je video. Prvo let čoveka, skok, tupi udar u potiljak smrtonosni »ujed« šake na Šelerovom licu.

A onda se kao po komandi pale baterijske lampe. Svetlo obasjava prizor, a pomalo i pukovnikove momke sa otkočenim mašinkama. Stoje na pristojnoj razdaljini i od rafala delj ih samo delić sekunde.

Oto Verner nema snage da se suprotstavi. Njegov revolver je naprosto beskoristan. I kad bi ga podigao reda radi, znao je da bi to bio poziv za smrt...

Ninđa se lagano diže.

Podanicj »Oklopnog krsta« upravljaju cevi.

Lice ninde se ne vidi, ali njegove oči u prorezu crne svile se nabiraju. Mreža bora i žilica oko očiju i iznad obrva grupišu se pred skok. Pred krik...

— KIAII!

Gospode, Verner samo što se nije onesvestio.

Kiai... Krik smrti, ili krik života, kako se uzme. To može da bude krik koji ubija i krik koji vaskrsava. Kiai znači ujedinjene misli. Čovek pun »kiaia« potčinjava duh svog protivnika. Paraliziše mu telo. Sunovraćuje ga u tamu... Taj krik je oslobođenje energije koja, u željenom trenutku, omogućuje nindi da neutrališe neprijatelja.

Kiai... Krik izbačen iz solar-nog pleksusa i donjeg dela trbuha, pražnjenje snažne napetosti, potvrda vladanja sobom. »Kiai je kao neka pripitomljena snaga u nama«, rekao je jednom sensei Tanaka, Lesliejev učitelj. »Kiai može da izleti kao strela ili da pogodi kao grom«.

I četiri pukovnikova momka odjednom prestaju da budu svesni sebe. Njihove ruke se prvo tresu, a onda koče; automati im

ispadaju iz ruku a oči postaju staklaste. Noge ih ne slušaju, razum je neka vrsta vrtočlavi-
ce,, napolju je ili noć ili dan,
njima je svejedno. Izgledaju
kao nokautirani bokseri.

Ninđa uzima njihovo oružje
i baca sa obale u jezero. Nema
nameru da im ništa uradi. Pot-
rajaće ta začaranost neko vre-
me, a onda će pobeći glavom
bez obzira. Kao zečevi koji su
uspeli da izmaknu ispred čelju-
sti lisice.

Oto Verner zna da njemu taj
krik nije bio upućen ali ga je
čuo tako jasno, tako blizu da su
mu uz kičmu krenuli čitavi ma-
li bodeži.

Lesli skida kapuljaču sa gla-
ve. Kosa mu je mokra, lice oro-
šeno, znojem, ali izraz mu više
nije divlji. Mirnoća od koje čov-
ek može da bude spokojan, ali
samo čiste savesti. Njegove če-
ličnoplave oči ljeskaju u tami,
kao da im se od površine jezera
utkaju krljušti mesečine.

— Ko si ti? — upita ga ninđa.

— Ja sam ...

— Nisi njihov — prekide ga
Lesli.

Verner slegnu ramenima.

— Nisam — odgovori. — Ja
sam Žilber Dalker, inspektor
Interpola. Uvukao sam se u nji-
hove redove da bih ih raskrin-
kao i dokopao se vođe, ali ...

— Sada ga imaš — pokaza
Lesli na nepomičnog Emerika
fon Majera.

Dakler, alijas Oto Verner, za-
vrte glavom ne krijući osmeh.
Ali, bio je to smeh i razočare-
nja i neverice.

— Dve godine sam se ovde
bavio i pripremao planove, a
ti si za samo jednu noć sve raz-
bucao — reče. — Bunker je
preplavljen, ali moram pogle-
dati da li je ostalo nešto od
dokumentacije. I fon Majer je
moj — dodao je.

— Više me ne zanima — re-
kao je ninđa.

— Kako si ti samo uspeo da
uđeš?

— Slučajno — odgovorio je
Lesli. — Planirao sam kratak
odmor u Parizu, skitarao po
njemu čekajući verenicu, a on-
da sam shvatio da neverovatno
ličim na doktora koga su name-
ravali da kidnapuju. I slučajno
sam se našao ispred njegove
kuće. Sve ostalo bila je igra.

— Igra puna krvi — pogle-
dao je Dalker prema opruž-
enom Šelerovom telu. — Video
sam i dole, u bunkeru. Ne bih
želeo da budem u igri s druge
strane ...

— Mrzim nasilje — reče Les-
li. — Mrzim ubice. Mrzim sve
koji se bave ubistvima, drogom,
pljačkom, uništavanjem. Ne da-
jem im priliku da mole za mi-
lost.

— Čitao sam o nindama —
— reče Dalker — ali sada ih
prvi put vidim uživo.

— Ne sviđa ti se to što si vi-
deo — reče mu Lesli — zato
zaboravi da sam postojao ovde.

— Kako?

— Moraš da zaboraviš — re-
kao mu je ninda i prišao. Oči
su mu gorele i Dalker oseti da
mu telo otkazuje. Bio je najpre
svestan da ga ninda hipnotiše,
ali sebe je smatrao čovekom
čvrste volje. Pa ipak... Nije
uspeo da skrene pogled sa tih
očiju. Dve svetle tačke i reči
koje mu se urezuju u mozak.
— Zaboravićeš me i pitaćeš se
kako ti je uspelo da se nađeš
ovde. Imaćeš mnogo pitanja...
Možda ćeš se jednom setiti, ali
ne sada... Ne sada... Ne no-
ćas...

On stavi prste agentu Inter-
pola na vratnu žilu i pronade
pravi nerv palcem. Čovek se
malo zaljulja, ali ipak sede na
travu.

— Ti spavaš, zar ne? Spa-
vaš... — govorio je Lesli. —
— Probudićeš se kad budeš čuo
motor... Ali videćeš samo je-
dan čamac kako se udaljava.
Sve ostalo je tvoj problem...
Spavaj... spavaj...

Dalker zatvori oči.

Lesli svuče sa sebe mokru
odeću, zamota u nju svoj »tan-
to«, metalnu cev i dimne bom-
bice, napravi od toga klupko

preko kojeg nabaci kaiš sa Dal-
kerovih pantalona, steže i je-
dan kraj ostavi da ga obmota
oko šake. Posle toga je svukao
onesvešćenog fon Majera; isti-
na, rolka i pantalone nisu bile
po meri, ali poslužiće do prvog
grada ujutru. Pukovnik se neće
brinuti što je ostao samo u do-
njem vešu na ovoj ranojutar-
njoj hladnoći.

Odjednom je iza sebe čuo za-
pinjanje oroza na revolveru.

Ispravio se.

— Dalker? — upitao je.

— Ja sam, do đavola — od-
govorio je inspektor. — Kratko
je trajalo, imam i ja svoje od-
brambene sisteme, ali si uspeo
nekoliko minuta da me ošamu-
tiš.

— Znaš šta ću sada da ura-
dim? — upita ninda.

— Šta?

— Ispružiću ruku tako brzo
da je nećeš videti. Ali, osetićeš
kako ti se šuriken zabija u gr-
lo...

— Ne! — skoro je povikao
Dalker. — Ovo je bila samo
šala...

Lesli se okrete.

— Da nisi bio ti, bio bi mr-
tav — rekao je mirno. Dalker
je sedeo i dalje na travi, a le-
va šaka sa revolverom klonula
je na zemlju. Gledao je u nindu
i nije verovao očima. Takva

promena bila je skoro nestvarna. Pred njim je stajao visok, snažan ali skoro običan čovek. Kad se skine maska, nestaje čarolije; ninda je iščezao, ili ostao skriven u nekom delu tela kao nevidljiva zmija spremna za skok.

— »Oklopni krst« još nije gotov — rekao je Dalker. — Imam spisak njegovih agenata u nekoliko gradova Evrope. Svi imaju svoju žrtvu, čekaju samo da im se javi da krenu u akciju. Moramo ih pohvatati.

— Onda moraš da požuriš — posavetova ga Lesli.

Agent Interpolu klimnu glavom.

— Uzećeš mi čamac? — upitao je.

— Stopiraću — predomisli se ninda. — Ako se niko ne zaustavi, moraću da skočim na prvo vozilo.

— To verujem — uzvрати Dalker i podiže se. Pogledao je u razgolićenog pukovnika i nasmejao se. Šuma je bila mirna, veliko svetlo na istoku činilo ju je prozračnijom i prisnijom. Četiri pukovnikova momka odavno su se oteturala u noć, dok im je u ušima još odzvanjao stravični krik.

I dok se Žilber Dalker sagao da podigne revolver i zadene za pojas, zaključio je da mu pantalone spadaju. Pogledao je na

mesto gde je stajao ninda, ali njega tamo više nije bilo.

Morao je da se nasmeje...

* *

*

Aerodrom Orli.

Visoki čovek, elegantno odeven, sa naočarima crnog, debelog okvira na licu i tašnom pod miškom, kupovao je novine na kiosku. Velika tabla sa prikazom letova menjala se s vremenom na vreme najavljujući polaske i dolaske aviona sa svih kontinenata. Imao je pred sobom dobrih četrdeset pet minuta do polaska. Krenuo je prema restoranu da popije kafu i prelista »Mond«.

Ne gledajući mnogo ispred sebe, osetio je da mu se nešto isprečilo na putu. Pomislio je da je neki stub i pošao da ga zaobiđe, međutim, stub kao da je »prohodao« i krenuo istim pravcem.

Doktor Pol Paskal sklopi novine, ne shvatajući.

Ne malo je bio iznenađen.

— Vi?!

Pred njim je stajao visok, snažan čovek, preplanule boje lica i čeličnoplavih očiju. Da nije bilo boje tih očiju Pol Paskal bi pomislio da je naleteo na ogledalo. Međutim, osoba preko puta imala je sportsku ko-

šulju, tamnoljubičasti sako i bele pantalone. Preko ramena nosio je putnu kofer-torbicu, u koju se obično smeštaju najneophodnije stvari.

Doktor Paskal namesti naočari; bes koji ga je u prvi mah obuzeo, neverovatnom brzinom je splasnuo. On, uostalom, nije bio čovek koji dugo pamti. Ni zlo ni dobro.

— Vi? — ponovio je. — Šta vi radite ovde? Zar ne jurite aveti po svetu?

— Drago mi da ste dobrog raspoloženja, doktore — uzvratio je Lesli Eldridž.

Paskal se malo povuče natrag, mašući šakom levo-desno.

— A, ne, ovoga puta nećete dobiti od mene avionsku kartu — rekao je. — Vaše ideje prenesite nekome drugom. I da znate — približio se ponovo i kucnuo kažiprstom nindū u prsa — imao sam problema.

— Da?

— Kada sam se probudio posle onog vašeg davolskog gasa, odmah sam pozvao policiju! Znaate šta mu mi rekli?

— Slušam.

— Da se malo opustim i odmorim, da suviše radim i da zato malo... znate već šta... malo mi se priviđa! Oni to meni — zavrteo je glavom doktor. — Pokazao sam im zaklanog psa — nastavio je malo zatim — ali to za njih nije bio nika-

kav pokazatelj. Nisu mi verovali da ste jednostavno preskočili ogradu i moj infracrveni talas za uzbunu. Mislim da ni ja nisam verovao, ali...

Onda je malo zaustavio svoj monolog.

— A vi? — upitao je ne bez ironije. — Da li ste za ovo kratko vreme stigli da spasete svet? Morao sam da pomeram datum svog predavanja, mada su me ubeđivali da sam, zamislite, viđen u Parizu, na aerodromu. To ste stvarno bili vi?

— Jesam. Sve se lepo završilo, doktore.

— Bah! Znači, mogu mirno da održim svoje predavanje? Nema kidnapera? Nema ubistva?

— Nema za sada — odgovori Lesli.

— A šta vi radite ovde? — upita Paskal. Oldjednom je bio svestan da ljudi okolo sve više zastajkuju i odmeravaju ih. Oči gledno da ih je sličnost dva visoka čoveka kraj aerodromskog bifea i zbunjivala i zabavljala. — Iskreno rečeno, uopšte ne znam ko ste. Ne znam ni vaše ime?

— Nije mi važno — odvrati Lesli. — Nikada se više i nećemo sresti, doktore.

— Sigurni ste?

— Da. Ovde čekam jednu damu. Mislim da je Pariz stvarno lep grad — nastavio je, s po-

gledom uprtim prema velikim staklenim vratima koja su se automatski otvarala i zatvarala na svaki prolaz putnika. — Pod uslovom, da ne vidite nekoga ko je suvišan.

— Ako mislite na mene, ja ću...

— Ne mislim na vas, doktore — umiri ga ninda. — Mislim na momka koji nosi kofere moje verenice. Taj je u stanju da provede noć sa bračnim parom ako u sobi ima piva.

Paskal se okrete.

Bio je zaista iznenađen pojavom ljupke, ženstvene i nadasve lepe Japanke. Oniska rastom, ali izvanredno građena, Sumiko se približavala njišući kukovima s takvom umetnošću da se svaki deseti putnik tu zatečen samo čudom nije okrenuo za njom.

— Ona? — podiže obrve Paskal i namesti naočare.

Korak iza nje, zatrpan koferima, hodao je Tabasko Pit. Njegova nesrazmerno široka ramena jedva su podnosila šavove lakog, letnjeg žaketa; ispod nje ga nosio je svoju legendarnu mornarsku majicu dok su mu izbledele farmerice padale preko peta u espadrilama. Busen plave kose lepršao je pri svakom dodiru nožnih prstiju u sledećem koraku. I, uprkos mnoštvu kofera, izgledalo je da ih

nosi kao krofne pripremljene za doručak.

Paskal pogleda prema velikoj tabli, koja je označavala polaske i sletanje aviona. Nije mu trebalo mnogo da zaključi koji je poslednji dotakao pistu Orlija.

— Ipak ste Amerikanac? — reče.

— Zašto ipak, doktore?

— Samo oni mogu da uleću u ovakve ludorije — nasmejao se Paskal i pogledao u svoj časovnik. — Nemam vremena za kafu, ali...

Sumiko je već stizala.

— Leslie, dragi — zacvrkutala je — mogu ti reći da si zgodan ovako u duplikatu!

Doktor lako pocrvene.

— Šta je ovo? — sad je došao sebi i Tabasko Pit. — Nisam popio toliko piva da vidim duplo. Ortak — okrenu se prema nindi — ima li ovo veze sa tvojim zakasnelim telefonskim pozivom?

— Nešto malo — odgovori Leslie. — Ali, kakve ti imaš veze sa našim odmorom? Zar nema posla u našoj kartoteci?

— Pogasio sam sve kompjutere i došao da razgledam Fontanu Trevi...

Sumiko se pridiže i poljubi Pita u obraz.

— Dragi, ovo je Pariz a ne Rim.

— Svejedno — sleže rameni-
ma ovaj — važno je da se nešto
razgleda. Jesmo li za piće?

— Ja idem — umeša se doktor
Paskal, značajno pogledavši u
Leslija. — Uprkos svemu vi ste,
kako se to »tamo« kaže... Okej?
Zbogom! — pri tome se naklonio
prema Sumiko i Pitu i dugim
koracima počeo da se probija kroz
gužvu.

— Ma, je li ti to brat blizana-
c? — nabra čelo Tabasko. —
Ovako nešto još nisam video!
kuda ode?

— Ima neka posla — odgovori
Lesli — proučava sidu.

— A? — zablenu se Pit u nje
ga i oba dlana obrisu instinktivno
o žaket. — Dobro je da se
nismo rukovali...

Ninđa i Sumiko se nasmejaše.

Odjednom neko komešanje i
vriska ispunj kupolu hola.

Leslijevo telo se iznenada u-
koči. Oči su mu se usmerile u
tom pravcu, čudno zatamnjene;
kao da je udove napuštao duh
i kružio okolo da promađe šta
treba i da se vrati natrag i saop-
šti to. Torbica s ramena mu skli-
znu i pade na tle. Lice Japanke
se zateže, dok je Tabasko poku-
šavao da sa sebe skine sve ko-
fere i kaiševe.

— Les, šta to osećaš...? —
upita žena.

Nije joj odgovorio.

— Šta se dešava? — najzad
se oglasi Tabasko.

— Neko umire — odgovorio
je kroz zube ninđa — a ja znam
ko...

— Ko, Les?

On je pažljivo skloni sa svog
puta i krenu. U početku obič-
nim koracima, a onda u skoko-
vima. Svi koji su mu bili pre-
preka, bivali su gurnuti, odbače-
ni, zgaženi... psujući ili jauču-
ći, svejedno, gomila je postaja-
la svesna da neko dolazi; đavol-
ski brzo i olujno, praveći mu
prolaz i pitajući se ko to demon-
ski guta prostor, a nije ni po-
licajac, ni lekar, ni stražar.

Zastao je nad telom.

Brzo je kleknuo i stavio na-
dlanicu za vrat. Taj dodir kao
da je povratio čoveka. Pol Pa-
skal bio je bez naočara, ali je
prepoznao ninđu.

— Ko... — zakrkljao je...
— Ko to...

Lesli spusti pogled niže. Iz
čovekovog stomaka virila je
drška noža, čije je sečivo prvo
proseklo karton a tek posle me-
so nesrećnog lekara i naučnika.
Na kartonu je bilo ispisano cr-
nim, štampanim, nejednakim ali
čitikim slovima: »Panzer Kreuz
lebenslang«, »Oklopni krst ži-
vi«. Poruka je bila jasna, biće
još upečatljivija kada je snime
foto-reporteri i bace na naslov-
nu stranu.

— Da li... — zakašljao se Pa skal — da li... ću umreti...

Ninda položi dlan na njegovo čelo i kao da mu sav bol odnese u trenu.

— Još ćete vi stići na predavanje, doktore — rekao mu je i pridigao se. Za to vreme, puno je glasova vikalo da treba zvati policiju, hitnu pomoć, da li ima lekara u blizini, da li neko ima čistu maramicu... Leslie je kružio pogledom preko svih glava. Svi su hitali u ovom pravcu, samo jedna silueta se udaljavala u suprotnom.

Jedna jedina!

On krenu za njom, laktovima praveći prolaz. Hodao je na prstima nečujno, ne izazivajući oko sebe nikakav šum, čak ni dašak. Silueta koja je odlazila, bila je odevena u crnu mantiju; bela kragna i odsjaj ogrlice, na čijem se kraju verovatno nalazilo Hristovo raspeće u bronzi. Visok, mršav kaluđer ili sveštenik, on to nije znao, sa crvenom kapom na vrhu glave, povijenih ramena kao da se moli, upućivao se izlazu. Napolju, zabrujao je motor letelice koja se okretala pred dugi zalet prema nebu.

Leslie je bio tako blizu da ga je rukom mogao doći.

— Dalker? — rekao je samo.

Sveštenik zastade, kao gromom pogođen. Nekoliko časaka

je stajao ukočeno, ali ninda je pogadao da njegova ruka traži svoj odgovor.

I našla ga je. Okrenuo se najvećom brzinom koju je posedovao. Obe ruke držale su kundak velikog »magnuma«. Oba oka želela su da cilj bude tu i smesta uništen, ali u očima zaprepašćenje zamenjuje bes.

Gde je? Gde je prokletnik?

On se okreće, ali to je samo glupost više. Jer ninda nije na zemlji. On je u vazduhu.

I više nije to »koši«, petom noge u lice; nije ni »uširo-geri«, udarac u jetru; nije ni »atemi«, koji lomi svaku kost gde se spusti.

Ovo je »kiaï«, krik smrti, sjeđinjen sa sečivom »tanta« koje je u prostoru samo jezičak magle. Osećaj smrti na Dalkerovom licu je toliko prisutan da je dodir nebeskog i zemaljskog sličan sevu munje: nož uranja u meso, u žile, u vene i pršljenove, glava se iskreće unatrag i krv prska mermernj stub, zahvata prolaznike i pokriva vrisak žena zatečenih u tom času na tom mestu.

Glava Žilbera Dalkera više ne pripada telu.

Film se brzinom svetlosti vraća unatrag: momak je bio svestan da bi nastradao ako bi se opirao nindi. Bio je toliko pametan da bude po strani. Ako nije u bunkeru u onom opštem

rasulu likvidirao nekog od pukovnikovih poverljivih ljudi, onda je u šumi bio samo svedok. Poslednji je pao Šeler, a predstavljanje za inspektora Interpolu zvučalo je tada uverljivo. Ostao je pored Emerika fon Majera, ali zašto? Da ga likvidira? Učeni? Da mu nešto oda? Ili da ga izleči i bude prvi do njega, da nastave projekat »oklopnika« sa kukastim krstom?

Lesli podiže glavu: prostor oko njega bio je prazan. Ljudi su stajali šokirani prizorom, ni ko nije želeo da se približi. Ni je bilo ni pitanja, ni povika. Samo muk.

— Ti tamo... Ruke gore! — povikao je uniformisani momak, sa otkočenim koltom, uperenim prema nindi. Izgledao je više preplašen nego odlučan, izbegavao je da pogleda u lokvu krvi i razdvojenju glavu.

— Čuješ? Ruke gore...!

— On kad dignu ruku onda ubija — začu se glas sa strane i teška ruka Tabasko Pita odalomi stražarevu šaku i revolver odlete svedocima pod noge.

Lesli kleče pored obezglavlje nog tela; uhvatio je prstima kragnu mantije. Na desetine pari očiju grozničavo su pratile svaki njegov pokret. I sam prizor ubistva sveštenog lica bilo je nešto nezamislivo u civilizovanom svetu, nešto što je nespo-

jivo sa zdravim razumom. Stražar se osvrtao oko sebe očekujući pomoć. Možda bi i krenuo prema telefonu, ali ga je Pitova šaka držala prikovanog za mesto kao kleštima.

Ninda napravi snažan trzaj ruke. Kragna se prosto rastvorila po sredini a ostali deo, uz rezek zvuk, srozao na obe strane tela. I gle — ispod mantije ukazala se uniforma dobro poznatih esesovaca! Kukasti krstovi na kragni, esesovski krst kao znamenje, nekoliko odličja... i sve je to podsetilo na Emerika fon Majera!

— Fašista? — neko je izrekao tihim glasom.

— Ko je to? — isti tako tiho javi se sa druge strane glas.

— Ne znam, ali strašno je...

— Ohhh... Grozno je, samo glava...

Lesli se podiže i razgrnu gomilu ispred sebe. Pariz mu više nije izgledao tako lep, svetlucač, bleštav i veličanstven. Sumiko mu dotače dlan svojom malom šakom. Iza njih, Tabasko Pit je nosio gomilu kofera i gun dao što mu je prvi dan u Evropi počeo s gužvom.

Zaustavili su se pored prvog taksija. Dok je Pit stavljao prtljag u gepek, Lesli je vozaču saopštio nekoliko reči. Posle toga, otvorio je galantno vrata Pitu.

— Hej — pobuni se ovaj — kuda ćemo?

— Ti ideš — reče Leslie. — Taksi ćete odvesti u hotel »Rojal«, na Bulevaru Rospe. Smesti se za šank, mi ćemo malo prošetati i doći.

— U redu, ali, policija će te tražiti?

— Znam. Samo... neće me naći.

— Vidiš, na to sam zaboravio — nasmeja se Pit i ugura svoje ogromno telo u taksi. Pošto je mahnuo rukom nekoliko puta, on se zavalio na sedište s blaženim osmehom srećnika kome niko neće brojati boce sa hladnogorkom žućkastom tečnošću.

— A mi? — upita Sumiko.

— Prošetaćemo — odgovori Leslie. — Rezervisao sam sobu

za jednu noć u hotelu blizu Orlija. Noć bez piva...

— I bez Pita?

On je obuhvati oko struka i povede prema drugom taksiju. Istovremeno, dvojica policijska kola su upiljenim svetlima i uključenim sirenama parkirala su se pred veliki ulaz. Odmah iza njih, škripeći točkovima, duga bela ambulantna kola ras tvorila su zadnja vrata još dok nisu smirila prednje točkove. Dva hitra i snažna momka iznosila su nosila napolje.

Taksi dade gas. Vozač je mahinalno pogledao u retrovizor. Stasiti Amerikanac i minijatura na Japanka ljubili se kao pravi Francuzi.

O-la-la!

— KRAJ —

BUDITE BOLJI OD NINĐI!

ŠAMPIONSKI KARATE TICKY DONOVAN

"Da! I od NINĐI sam bolji ja!" I vi ćete to moći reći, ako kupite knjigu **ŠAMPIONSKI KARATE**. Super-luksuzna knjiga, super-trener svetskih šampiona kao autor. Uz pomoć Tiki Donovana od učenika do šampiona! Od učeničkog do majstorskog pojasa!

Sadržaj: Kratka istorija karatea, Karate u Japanu, Treniranje karatea (nalaženje dobrog kluba, pravilno ponašanje, vrste tehnika), Pripreme za treniranje (zagrevanje), Programi i vežbe za početnike (stavovi, udarci rukom, udarci nogom, blokovi), Program i vežbe (detaljno) za sve pojaseve do majstorskog, zatim: Sparingovanje, specijalni program za crni pojas, dopunsko vežbanje, rad sa fokuserima, rečnik najvažnijih karate pojmova (sa objašnjenjima)...

Knjiga **ŠAMPIONSKI KARATE** pisana je na najstručniji način, ali lako i razumljivo. Fotografije su najkvalitetnije, ima ih oko 500!!!

Knjiga **ŠAMPIONSKI KARATE** štampana je na finom papiru, sa tvrdim super-kolor korcem, na 160 strana. Izgleda zaista šampionski, luksuzno!

20 MILIJARDI KUPCIMA

U svakoj knjizi **ŠAMPIONSKI KARATE** naći ćete poseban, specijalno obeležen kupon sa nagradnim brojem. Kupon pošaljite odmah i očekujte jednu od nagrada u ukupnoj vrednosti od **20 STARIH MILIJARDI!**

Našu adresu ne
ispisujte rukom već
iscite i zalepite ovu:

Redakcija
lista
"CRNI POJAS"
Generala
Ždanova 28
11000 BEOGRAD

NARUDŽBENICA "NINĐA"

Ova narudžbenica važi do 31. maja 1992.

POSLEDNJI PUT PO STAROJ CENI !!!

Ovim nepozivo naručujem luksuznu knjigu **ŠAMPIONSKI KARATE** po ceni od 480,00 dinara + PTT troškovi. Za članove kluba čitalaca "Crnog pojasa" (**BRUS LI/NINĐA KLUB**) cena je 30% niža i iznosi: 350,00 dinara + PTT troškovi.

Prezime i ime _____

Ulica i broj, sprat, stan _____

Poštanski broj i mesto _____

Samo za članove - broj članske karte **BRUS LI/NINĐA KLUBA:** _____

SPORT MONTEX

Specijalizovani proizvođač sportske opreme za sve borilačke veštine

Telefon: 032/711-170

714-163

Telefax: 032/710-846

Ul. Petra Kočića 3

Pošt. fah 63

32300 GORNJI MILANOVAC

Devizni cenovnik:

NINJA I KUNG FU ODELA

120 - 155 - - - - - 61,- DM

160 - 175 - - - - - 66,- DM

180 - 200 - - - - - 71,- DM

KUNG FU PANTALONE

140 - 155 - - - - - 21,- DM

160 - 175 - - - - - 22,- DM

180 - 195 - - - - - 27,- DM

ZNOJNICA - - - - - 4,7,- DM

DRVENI MAČ - - - - - 11,- DM

NUNČAKE - - - - - 13,- DM

TONFA PALICA - - - - - 9,- DM

KAMA - - - - - 7,- DM

ŠURIKEN metalni - - - - - 9,- DM

META samolepljiva - - - - - 1,6,- DM

OBAVEŠTENJE za sve kupce do 15 godina - narudžbu za njih moraju izvršiti ISKLJUČIVO njihovi roditelji!

Naši cenjeni kupci plaćaju DINARSKU PROTIVVREDNOST, obračunski srednji kurs na dan isporuke!

HIT KNJIGE HIT KNJIGE HIT KNJIGE

NARUDŽBENICA

Neopozivo naručujem knjige pod rednim brojem

- a) 1 2 3 4 po ceni od 320,00 din. pojedinačno ili
b) komplet po ceni od 1280,00 din.

Sumu od din. umanjenu za 20% i troškove poštarine
platiću prilikom preuzimanja pošiljke.

Ime i prezime

Ulica i broj

Broj pošte i mesto

datum

potpis naručioca

Erik Van Lustbader

RATNIK ZALASKA SUNCA PLIĆACI NOĆI DAI-SAN POD BLEDIM MESECOM

Tetralogijao heroju, Ratniku zalaska sunca.

Ovo su, inače, **prve** knjige
koje je napisao Erik Van Lustbader, pre serije
svetskih bestselera Ninda, Miko, Crno srce i dr.

Broširano, latinica, cena pojedinačno 320,00 din.
cena kompleta 1280,00 din.

NIP DEČJE NOVINE
32300 Gornji Milanovac
- prodaja knjiga -

USKORO i najnoviji
roman **OČI ANĐELA**